

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları

Kur'an Yolu TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

IV

Prof. Dr. Hayreddin Karaman
Prof. Dr. Mustafa Çağrı
Prof. Dr. İbrahim Kâfi Dönmez
Prof. Dr. Sadrettin Gümüş

Ankara 2017

4.3 (63)

Zuhruf Sûresi

Mekke, 89

Nüzûlü

Sûre Mekke’de, geliş sırası bakımından Şûrâ’dan sonra, Duhân’dan önce vahyedilmiştir. 45. âyetin Hz. Peygamber’in mi’racında Kudüs’te Mescid-i Aksâ’da nâzil olduğuna dair bir rivayet varsa da bu, sûrenin Mekkî niteliğini değiştirmez; çünkü tefsirciler hicretten önce nâzil olan bütün sûrelere Mekkî demektedirler.

Adı

Sözlükte “süs” mânasına gelen, süslenmede vazgeçilmez bir araç olduğu için altın mânasında da kullanılan *zuhruf* kelimesi (35. âyet) Kur’an’da, bu sûreden başka yerlerde de geçmektedir (En’âm 6/112, Yûnus 10/24, İsrâ 17/93). Bu sûreye isim olmasının sebebi, sûrenin amaç ve konularından biri olan “dünya ve âhiret güzelliklerinin karşılaştırılması, ebedî güzelliğin tercih edilmesine yönlendirme” bağlamında kullanılmış olmasıdır.

Konusu

Asıl konu Kur’an-ı Kerîm’in mucize olma niteliğinden yola çıkarak Hz. Peygamber’in gerçek peygamber, tebliğ ettiği dinin de hak din olduğunu kanıtlamaktır. Bu ana konu çerçevesinde münasebet düştükçe şirkin çelişkilerle dolu bir inanç biçimi olduğuna, daha önce gelip geçmiş milletlerin hak din karşısındaki tavırlarına göre aldıkları sonuca, dün-

ya ve âhiret nimetlerinin mukayyesine, ebedî olanın geçici olana tercih edilmesi gereğine işaret edilmiş, dikkat çekilmiştir.

1 - 5

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ۱ هَمْ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲ اِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ
 تَعْقِلُونَ ۳ وَاِنَّ فِيْ اِمِّ الْكِتَابِ لَدِيْنا لَعَلٰى حَكِيْمٍ ۴
 ۵ اَفَضْرَبْ عَنْكُمْ الذِّكْرَ صَفْحًا اَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِيْنَ

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Aydınlatan kitaba yemin olsun ki, **3.** Onu anlayıp düşünesiniz diye Arapça okunan söz kıldık. **4.** Kuşkusuz o, katımızdaki ana kitaptadır; çok yücedir, hikmetle doludur. **5.** Siz kıymet bilmez bir topluluksunuz diye biz de sizi Kur'an'la uarmaktan vaz mı geçelim?

Tefsiri

1. "Ayrılmış, tek başına harfler" mânasındaki "hurûf-ı mukattaa" hakkında, ikinci sûrenin başında gerekli bilgi verilmiştir. Burada alfabeden iki harfin zikredilerek sûreye giriş yapılmasının şöyle bir özel hikmetinden söz edilebilir: Kur'an Arapça'dır, sizin konuştuğunuz Arapça nasıl hâ, mîm gibi harflerden oluşuyorsa bu da o harflerden oluşturulmuştur. Onu anlamamız ve üzerinde düşünerek, aynı harflerden benzerini yapmayı deneyerek eşsizliğini kabul etmeniz için hiçbir engel yoktur.

2-3. Kur'an'la ilgili gerçekleri bildirmek üzere söze başlanırken yine Kur'an'a yemin edilmesi, onun eşsizliğini, önemini ve ilâhî kaynak-

lı olduğunu anlamak için kendisinden başka bir şâhide ve delile ihtiyaç bulunmadığına işaret etmektedir.

Kur'an yazıldığı için bir kitaptır; fakat onun okunması, yazılmasına bağlı değildir. Kur'an nâzil olduğu günden beri yalnızca yazı bilenler tarafından değil, okuyup yazma bilmeyenler tarafından da ezberlenmiş ve okunmuştur; o yazılsın yazılmasın daima "okunan" bir kitaptır.

4. Kur'an levh-i mahfûz denilen "korunmuş bir kaynak"tan gelmiştir; o yücedir ve hikmetlerle doludur. Levh-i mahfûz terkibine "Allah'ın ilmi" mânasını verenler de olmuştur. Buna göre mâna şöyle olur: Kur'an Allah'ın yüce ve hikmetlerle dolu ilminden gelmiştir, onun vahiy yoluyla bir yansımasıdır.

5. İnsanlar her zaman ellerinde bulunanın kıymetini bilmeyebilirler; bu yüzden değerli şeyleri saçıp savururlar, onlardan gerektiği gibi istifade edemezler. Kur'an da çok değerli bir nimettir; insanlar onun kıymetini bilmeseler, ondan uzak dursalar bile peygamberin ve ümmetin vazifeleri onunla insanları uyarmaktır; Kur'an'ın değerini, vazgeçilemezliğini onlara anlatmaktır.

6 – 8

وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ۖ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ
إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ۖ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا
وَمَنْ مِثْلُ الْأَوَّلِينَ ۚ

Meâli

6. Sizden önce gelip geçenlere de nice peygamberler gönderdik.

7. Kendilerine gelen her peygamber ile alay edip durdular.

8. Bunlardan daha zorba olanları da silip süpürdük. Gelip geçenlerin örnek hikâyeleri (Kur'an'da) daha önce de anlatılmıştır.

Tefsiri

6-8. Bundan sonraki âyetlerde putperestliğin anlamsızlığı ve çelişkileri, bir Allah'tan başka tanrı olmadığı, peygamberin söylediklerinin doğru olduğu konuları, müşriklerle tartışma üslubu içinde verilecektir. Hz. Peygamber onlarla tartışırken üzülmeyin, kendine kusur bulmayın ve gönül rahatlığı içinde tebliğ görevini yerine getirsin diye geçmiş ümmetler ile peygamberleri arasındaki benzer ilişkiler hatırlatılmaktadır.

“Gelip geçenlerin örnek hikâyeleri (Kur'an'da) daha önce de anlatılmıştır” diye tercüme ettiğimiz kısmı, “Öncekilerden nice benzerleri tarihe karışmıştır” şeklinde çevirmek de mümkündür.

9 - 22

وَلَيْنُ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ
 الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ
 لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾ وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ
 مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيِّتًا كَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَالَّذِي
 خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمُ مِنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾
 لَيْسَتِوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ ذُنُوبُكُمْ أَوْ أَمْثَلُكُمْ إِذِ اسْتَوَيْتُمْ
 عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرْنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾
 وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ

الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمْ اتَّخَذَ مَا يَخْلُقُ نَبَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ
 بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ
 مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوْ مِنْ يَنْشُوهُ فِي الْحُلِيِّةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ
 غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ إِنَاثًا
 أَشْهَدُوا وَخَلَقَهُمْ سَكُتًا تَجْعَلُ لَهُمْ وُيُؤْتُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا
 لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَا هُمْ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا
 يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾
 بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

Meâli

9. Kendilerine "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan tereddüt etmeden, "Onları sonsuz güç ve ilim sahibi yarattı" diyeceklerdir.

10. Yeri sizin için döşek kılan, gideceğiniz yere şaşmadan varasınız diye orada size yollar yaratan O'dur. **11.** Gökten ölçülü olarak su indiren de O'dur. Bununla ölü bir beldeye yeniden hayat veririz. İşte siz de böyle diriltilip çıkarılacaksınız. **12.** Bütün çiftleri yaratan, bineceğiniz gemileri ve hayvanları sizin için var eden de O'dur.

13-14. Var etti ki, sırtlarına binersiniz, üzerine yerleştiğinizde rabbinizin nimetini hatırlayasınız ve şöyle diyesiniz: "Bunu bize boyun eğdiren Allah noksanlardan münezzehtir, yoksa biz buna güç yetiremezdik! Ve biz kuşkusuz rabbimize geri döneceğiz." **15.** Kimi kulla-

rını O'nun bir parçası saydılar. İnsan apaçık bir nankör! **16.** Yoksa O, yarattıkları arasından kızları kendine ayırdı da oğlan çocukları için sizi mi seçti? **17.** Onlardan birine, rahmâna lâıyk gördüğünün (kız çocuğunun) müjdesi verilince öfkeye kapılarak yüzü mosmor olur. **18.** "Mücadelede başarısız olarak ömrünü süslenmekle geçirecek olan kız çocuğu mu?" diye öfkeyle sorar. **19.** Rahmânın kulları olan melekleri dışı bildiler. Yoksa yaratılışlarına tanık mı oldular? Tanıklıkları kaydedilecek ve bundan sorguya çekileceklerdir. **20.** "Rahmân dileyseydi, biz onlara ibadet etmezdik" dediler. Bu konuda hiçbir bilgileri yoktur, yalnızca tahminde bulunuyorlar. **21.** Yoksa bundan (Kur'an'dan) önce kendilerine bir kitap verdik de ona mı sarılıyorlar? **22.** Hayır hayır! Onların dedikleri şundan ibarettir: "Biz babalarımızı bir inanç üzerinde bulduk, elbette biz onların izlerinden giderek doğru yolu buluruz."

Tefsiri

9. Hz. Peygamber'in muhatabı olan müşrik Araplar taptıkları putları, bütün nitelikleri bakımından Allah'a eş ve eşit tutmuyorlardı; meselâ yaratma fiilinin Allah'a mahsus olduğunu, bu kâinatı ancak büyük bir güce ve bilgiye sahip bir varlığın yaratabileceğini biliyor ve itiraf ediyorlardı. Onlara göre putların işi iyiliği elde etmek, kötülüklerden korunmak için kendileri ile Allah arasında aracı olmak ve onları Allah'a yaklaştırmaktı; putlara bunun için tapınıyorlardı (Yûnus 10/18; Zümer 39/3).

10. Bu âyetten itibaren müşriklerin düşüncelerindeki çelişkilere, inançlarındaki temelsizliğe dikkat çekilmekte ve dolaylı olarak kendileri tevhide davet edilmektedir.

Yerin döşek kılınmasından maksat üzerinde yürümeye, çalışmaya ve istirahat etmeye; yani yaşamaya uygun bir şekilde olmasıdır. Yolların yaratılmasına iki mâna verilmiştir: **a)** Dünyanın bir yerinden diğer yerine ulaşmayı mümkün kılacak vadilerin, düzlüklerin, geçitlerin yani üzerinde yürümeye ve yol açmaya müsait arazinin yaratılması. Bu yorum, "yollar" diye çevirdiğimiz *sübûl* kelimesinin birinci mânasını esas almaktadır. **b)** Kelimenin ikinci (vesile, çare) mânasına göre yaratılan

yollardan maksat, insanların çeşitli ihtiyaçlarını giderecek imkânların yaratılmasıdır.

13. Hayvanlardan binme, yük taşıma, bekçilik, tarla ve harman sürme gibi işlerde yararlanabilmek için onların ehlileşme kabiliyetlerinin olması şarttır. Eğer yüce yaratıcı hayvanlara bu kabiliyeti vermeseydi, zikredilen hizmetlerinden istifade etmek mümkün olmazdı.

15-18. Müşrik Araplar kız çocuklarını istemedikleri, onları doğru dürüst insan saymadıkları, savaşa dayanıklı olmadıkları ve ömürlerini güzel görünmek için süslenmekle geçirdikleri gerekçesiyle onları hor gördükleri halde hem meleklerin hem de Allah’a ortak kıldıkları putların dışı olduklarına inanır, ayrıca bu dışı putları Allah’ın kızları olarak kabul ederlerdi. Çocuk ana babanın vücudundan bir parça gibidir; yapı olarak onların özelliklerine sahiptir. Eğer putlar Allah’ın kızları ise ya bunların eksik ve değersiz olmamaları gerekirdi, ya da –eksik, değersiz iseler– Allah’ın çocuğu (parçası) olamazlardı. Burada işte bu çelişkiye dikkat çekilmektedir.

19. “Rahmânın kulları” tamlamasındaki kulları kelimesinin metindeki karşılığı, kul mânasındaki *abd*’in çoğulu olan *ibâdd*’dir. Kelime, “yanında, katında” mânasındaki “inde” şeklinde de okunmuştur. Buna göre meleklerin Tanrı katında olmaları onların şeref, mevki ve Allah’a olan yakınlıklarını ifade etmektedir.

“Yaratılışlarına tanık mı oldular?” cümlesi bilgi teorisi bakımından oldukça önemlidir. Kur’an’ın bilgi anlayışına göre madde âlemine ait varlıkların bilgisi tanıklıkla (gözlem ve deney) elde edilir. Melekler ise madde âlemine dahil olmayan varlıklardır, insanlar onlar hakkında gözleme dayalı bilgi sahibi olamazlar. Bilmek için geriye kalan yol vahiydir; ya ona inanılacaktır ya da karanlıkta taş atarcasına isabetsiz sözler söylenmiş, aslı olmayan şeylere inanılmış olacaktır.

20-22. Akıl ve duyu organları yoluyla bilinmesi mümkün olmayan bir varlık alanı da Allah’ın zâtı ve sıfatlarıdır. Allah’ın dilemesinin (meşîetinin) nasıl işlediğini ancak Allah bilir ve bildirir. O’ndan alınan bir bilgiye (vahye, kitaba) dayanmadan “O isteseydi biz putlara tapmazdık, şöyle veya böyle yapardık” demek, bilmeden konuşmaya örnek olmanın ötesinde bir anlam taşımaz.

22. âyetin ortaya koyduğu gerçek evrenseldir; tarihte ve günümüzde inanç ve kanaatlerin büyük bir kısmı taklide dayanır. Burada taklitten maksat, kanıt aramadan, aklını işletmeden, şüphe ve test etmeden bir otoritenin söylediklerini kabul etmek ve ona inanmaktır. Müşrik Araplar da Allah, din, putlar ve melekler gibi konulardaki bilgilerini vahiy, akıl, gözlem gibi muteber bilgi kaynaklarına değil, taklide dayandırıyorlardı.

23 – 28

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ
مُتَرَفِّهًا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ مِثْلِ الَّذِي أَنْتَ نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾
قَالَ وَلَوْ جِئْتُكُمْ بِآيَاتٍ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قُلُوا إِنَّا بِمَا
أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَنْزَلْنَاهُمْ فَمَا
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ
مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا
كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

Meâli

23. Aynı şekilde senden önce de hiçbir topluluğa bir uyarıcı göndermedik ki, topluluğun refah içinde yüzen kesimi şöyle demiş olmasınlar: “Biz atalarımızı bir inanç üzerinde bulduk ve biz onların izlerinden gitmekteyiz.” **24.** Peygamber, “Size, atalarınızı üzerinde bulduğunuz yoldan daha doğrusunu getirsem de mi?” diye sordu. Onlar da “Biz

sizin getirdiğiniz mesajı inkâr ediyoruz” cevabını verdiler. **25.** Onlara hak ettikleri cezayı verdik; gerçeği yalan sayanların sonlarının nasıl olduğuna bir bak! **26-27.** Bir zaman İbrâhim babasına ve topluluğuna şöyle demişti: “Ben sizin taptıklarınızdan uzağım, ancak beni yaratan başkadır (O’na ibadet ederim). O bana doğru yolu gösterecektir.” **28.** Bunu, peşinden gelecekler arasında devam edecek bir söz olarak dile getirdi. Umulur ki buna dönerler.

Tefsiri

23-28. Peygamberi inkâr etmek, onun tebliğini engellemeye çalışmak yalnızca son peygamberin mâruz kaldığı bir tepki değildir; hak dinden uzaklaşmış, şirki bir kültür mirası olarak içselleştirmiş bütün topluluklar peygamberlerine karşı bu tepkiyi göstermişlerdir. Bunun tipik bir örneği de Peygamber efendimizin hem soyundan geldiği hem de onun nesilden nesile miras bıraktığı tevhit bayrağının en kâmil mânada taşıyıcısı olduğu Hz. İbrâhim ve kavmidir.

28. âyeti, Allah’ı özne yaparak “Allah tevhid ilkesini İbrâhim’in soyundan gelenler içinde devam ettirdi” şeklinde anlayanlar da olmuştur. Hz. İbrâhim’in nesline vasiyetinden söz eden âyet bizim meâldeki tercihimizi teyit etmektedir (Bakara 2/132).

29 – 32

بَلَّمَتَّعْتُ هَؤُلَاءِ وَأَبَاءَهُمْ حَتَّى جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُبِينٌ ﴿٢٩﴾
وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُوا
لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾
أَهُم يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي

الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجٰتٍ لِّيَتَّخِذَ
بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ سٰخِرًا وَرَحْمَةً رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾

Meâli

29. Bunları ve atalarını ise gerçeğin bilgisi (Kur'an) ve aydınlatıcı elçi gelinceye kadar dünya nimetlerinden yararlandırıp yaşattım. **30.** Gerçeğin bilgisi gelince, "Bu bir büyü, biz bunu kabul etmiyoruz" dediler. **31.** "Bu Kur'an, şu iki şehirden büyük bir kişiye indirilseydi ya!" diye de eklediler. **32.** Rabbinin rahmetini paylaştırmak onlara mı düşmüş? Dünya hayatında onların geçimliklerini biz paylaştırdık. Bir kısmı diğerini istihdam etsin diye kimini kiminden derecelerle üstün kıldık. Rabbinin rahmeti onların biriktirdiklerinden daha hayırlıdır.

Tefsiri

29-32. Önceki âyetlerde Hz. İbrâhim ve ümmeti örnek gösterilerek peygamberlerin yürüttüğü tevhit mücadelesi hatırlatılmıştı. Tarih boyunca bu mücadele karşısında iki tavır oluştu: İman ve inkâr. Allah dünyada murat buyurduğu imtihanı gerçekleştirmek için her iki tavır erbabına da dünya nimetlerini lutfetti, onlara yaşama imkânı verdi, nesiller birbirini takip etti ve nihayet sıra Hz. Muhammed ve ümmetine geldi. O, ilâhî mesajı kavmine tebliğ edince inanmayanlar, kendi değerler kültürüne uygun bir tepki gösterdiler. Onlara göre değerli olan soy sop, zenginlik, iktidar, sosyal itibar gibi maddî, dünya ile ilgili ve tabii olarak geçici şeylerdi; insanları ancak bu değerler büyük kılardı. Peygamberlik değerli bir şey idiyse Muhammed'e değil, kendilerine göre Mekke ve Tâif'in büyüklerinden birine gelmeliydi. Bu mantığa Kur'an'ın verdiği cevap aynı zamanda İslâm'ın hedeflediği sosyal ve ahlâkî değişimin nirengi noktalarına ışık tutmaktadır: Allah maddî, dünyada geçerli olan ve orada kalan nimeti, imtihan gereği herkese verir; peygamberlik gibi, Allah nezdinde değerli ve bu yüzden rahmet olan mânevî nimetini ise herkese değil,

üstün meziyetleri sebebiyle seçtiğine verir ve bu rahmet (nimet) onların değer verdiği asaletten, servetten, iktidardan çok daha iyidir, hayırlıdır, insanlar için kurtuluş ve mutluluk vesilesidir.

33 – 44

وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِنِ يَكْفُرُ
بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾
وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابٌ وَسُرُرٌ عَلَيْهَا يَتَكُونُونَ ﴿٣٤﴾ وَزُخْرُفٌ وَأَزْوَاجُ
كُلِّ ذَلِكُمْ لِمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾
وَمَنْ يَعِشْ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نَقِيضٌ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾
وَأَنَّهُمْ لَيَصَّدُونَ عَنْ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾
حَتَّى إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَنِي وَبَنِيكَ بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ
فَبِئْسَ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَنْفَعَكَ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْتُمْ فِي الْعَذَابِ
مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ تَسْمِعُ الصَّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي
ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَاِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾

أَوْزَيْنَاكَ الَّذِي وَعَدْنَا هُمْ فَأَنَا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٣﴾
 فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٤﴾
 وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٥﴾

Meâli

33-35. Eğer insanlar tek tip bir topluluk haline gelecek olmasaydı, rahmânı inkâr edenlerin evlerine (her biri) gümüşten tavan, yukarı çıkmak için kullanacakları merdivenler, evleri için kapılar, üzerlerinde yaslanıp istirahat edecekleri koltuklar yapar, altınla da süslerdik. Ama bunların hepsi dünya hayatına ait geçici faydalardan ibarettir, âhiret ise rabbinin katında takvâ sahiplerine mahsustur. **36.** Allah'ın mesajını görmezden gelen kimseye bir şeytan tahsis ederiz; artık bu onun arkadaşıdır. **37.** Kendilerini doğru yolda zannederken bu şeytanlar onları yoldan saptırıp dururlar. **38.** Sonunda o kişi bize gelince –şeytana hitaben– “Keşke seninle aramız doğu ile batı kadar uzak olsaydı!” der; ne kötü bir arkadaş! **39.** Zulmederek hak ettiğiniz için çekmekte olduğunuz azapta ortak olmanız bugün size bir fayda sağlamayacaktır. **40.** Sen sağıra duyurmak veya köre yahut apaçık sapkınlık içinde bulunan kimseye yol göstermek mi istiyorsun? **41-42.** Ya seni alıp götüreceğiz, onlara da hak ettikleri cezayı vereceğiz yahut kendilerine yapacağımızı söylediğimiz şeyi sana göstereceğiz; onlara hangisini yapmak istesek yapabiliriz! **43.** Artık sana vahyolunan kitaba sımsıkı sarıl; şüphesiz sen dosdoğru yolun üzerindesin. **44.** O kitap sana ve kavmine bir hatırlatmadır; yakında sorgulanacaksınız.

Tefsiri

33-35. Allah Teâlâ insanlar için yaratıp düzenlediği dünya hayatında kabiliyet, servet, düşünce ve inanç bakımından hepsi birbirine benzeyen, aynı özellikleri taşıyan insanların olmasını değil, toplu hayatı oluş-

turmak ve devam ettirmek, hür irade ile seçim yapmaya imkân vermek ve böylece imtihan maksadını gerçekleştirmek için gerekli bulunan farklılığı murat buyurmuştur. O'nun katında geçici dünya nimetlerinin değeri yoktur, bunlara sahip olmak da Allah sevgisinin kanıtı değildir; pek çok hikmet çerçevesinde Allah sevdiklerini ve sevmediklerini zengin de kılar yoksul da; kimi zaman birilerini iktidara getirir, kimi zaman diğerlerini. O'nun sevdiklerine tahsis ettiği nimetler burada değil, ebedî âlemedir. Müşrikler büyüklüğü, Allah'ın rahmetine mazhar olma şansını asalet ve servete bağlamakla yanırlar. Eğer Allah'ın yukarıda özetlenen "dünya düzeni" muradı olmasaydı, inansın inanmasın bütün insanları servette ve refahta eşit kılardı; bu takdirde kâfirlere servet ve iktidar verirse bütün insanlar küfrü, müminlere servet ve iktidar verirse bütün insanlar imanı seçmeye yönelirlerdi. Halbuki Allah böyle dolaylı yoldan da olsa insan iradesine müdahale etmek istemiyor, onların serbest seçimleri ile farklı olmalarını istiyor.

36-38. İnsanın iç dünyasında daima bir ikilik, çelişkili eğilim ve çekim vardır. Bunların iyi olan, yani Allah rızasına çeken kısmı, insan fitratına yüklenmiş bulunan din duygusundan, ezeli sözleşmeden, ilâhî ruhtan ve melekten gelir. İnsan gördüğü eğitimin de yardımıyla iradesini kullanarak kendini bu çekime bıraktığı (İslâm'ın anlamı da budur), resulün mesajını rehber edindiği sürece nefsin ilâhî ruha dönük yönü gelişir, bunun rengi bütünü kaplar. Kötüye, aşağı varlık tabakalarına çeken güce teslim olduğu, ilâhî mesaja kulaklarını tıkadığı sürece de artık onun danışmanı kendine mahsus şeytandır. Şeytanın işi, meleşkinin tersine insanı Allah'tan uzaklaştırmak, beşerî arzuların tutsağı haline getirmektir. Böyle bir ömür geçirip ölen insan rabbinin huzuruna çıkarıldığında yaptıklarının ve seçiminin ne kadar yanlış olduğunu anlayacak, fakat iş işten geçmiş olacaktır.

39. Dünyada arkadaşların acılara ortak olmaları bazan acıları hafifletir. Ancak âhirette herkesin hak ettiği cezayı çekmesi murat edildiği için şeytan türünden arkadaşların aynı cezayı çekmesi, çekilen cezaya bu mânada ortak olmaları, çekenlerin acılarını azaltmayacak, onlara bir fayda vermeyecektir.

40-44. Şartlanmışlık sebebiyle doğruyu dinleme, görme ve doğru düşünme kabiliyetlerini kaybetmiş kimselere laf anlatmak imkânsız gibidir. Bu gerçekten hareketle Hz. Peygamber'in ve onun tebliğ sünnetini yerine getiren ümmetin, "Neden bizi dinlemiyor ve anlamıyorlar?" veya "Bunca zulme ve sapkın inançlarda ısrara rağmen niçin bunlara hak ettikleri ceza verilmiyor?" sorularıyla bunalmamaları, aksine sabretmeleri, işi Allah'a bırakmaları gerekmektedir. Allah, Hz. Peygamber'e müşriklerin âkıbetini gösterse de (nitekim bir kısmını Medine döneminde göstermiştir) göstermese de gerekeni yapacak, herkese hak ettiğini verecektir; çünkü O'nun kudreti karşısında duracak bir güç yoktur.

45 - 56

وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ
إِلَهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
وَمَلَائِكَةٍ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا
إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ
أُخْتِهَا وَأَخَذْنَا هُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا آيَةُ
السَّاحِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا
كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ

فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِي فَلَا تَبْصُرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا
 يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أُلْقِيَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِنْ ذَهَبٍ وَأُجَاءَ مَعَهُ
 الْمَلَائِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ
 كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَكَنًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾

Meâli

45. Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize sor bakalım, “Rahmândan başka tapılacak ilâhlar belirlemiş miyiz?” **46.** Mûsâ’yı, mucizelerimizle destekleyerek Firavun ve çevresine gönderdik. (Onlara) “Ben âlemlerin rabbinin elçisiyim” dedi. **47.** Onlara mucizelerimizi gösterince bunlara gülüverdiler. **48.** Oysa kendilerine gösterdiğimiz her mucize bir diğerinden daha büyüktü. Belki yanlış yoldan dönerler diye kendilerini felâketlerle sarstık. **49.** Bunun üzerine şöyle dediler: “Ey büyücü! Rabbinin seninle sözleşmesine uygun olarak bize dua et, artık biz doğru yola döneceğiz.” **50.** (Dua sebebiyle) onların başından felâketi uzaklaştırınca bir de bakıyorsun sözlerinden dönüveriyorlar. **51-53.** Firavun kavmine seslenerek şöyle dedi: “Ey milletim! Mısır’ın mülkiyeti benim değil mi? Şu ırmaklar ayaklarımın altında akıyor mu? Bunları görmüyor musunuz? Ayrıca ben bu değersiz, neredeyse söylediğini anlatmaktan âciz adamdan daha iyi değil miyim? (O bir kral peygamber ise) kendisine altın bilezikler indirilse yahut dizi

dizi melekler onunla birlikte gelseler ya!" **54.** Firavun bu konuşmalarla halkının aklını çeldi, hemen ona boyun eğdiler; onlar yoldan çıkmış bir topluluk idi. **55.** Bizi öfkelerince onlara hak ettikleri cezayı verdik ve hepsini suya gömdük. **56.** Onları, arkadan gelecek diğerlerinin geçmişi ve ibretlik örneği kıldık.

Tefsiri

45-56. Hz. Peygamber'in daveti ve tevhid mücadelesi anlatılırken yeri geldikçe geçmiş tecrübelerle temas edilmektedir. Buradaki örnek Hz. Mûsâ ile Mısır'ın tanrı kralı Firavun ve tebaası arasında geçen olaylar, tartışmalar ve alınan ibretlik sonuçlardır.

Bu âyetlerde iki nokta dikkat çekmektedir: **1.** İnkârcıların bilinçlerinin derinliklerinde bir Allah inancı vardır, çeşitli telkinler ve dünyanın çeki- ci menfaatleri bu temel duyguyu köreltmış veya üstünü küllerle örtmüştür. Allah yine rahmetinin eseri olarak inkârcıları bazı felâketlerle uyarınca bu temel duygu ve inanç açığa çıkmakta, ona sığınılmakta, sıkıntı geçince yine inkâra dönülmektedir. **2.** Tevhid inancı bütün peygamber- lerin ortak tebliğleri ve inanç ilkeleridir. Kendilerine kitap gönderilmiş topluluklara sorulduğunda veya eski kitapların kalıntıları okunduğunda anlaşılmaktadır ki, Allah hiçbir zaman kendisi dışında bir varlığa kul- luk edilmesine izin vermemiştir. Hz. Mûsâ'nın mücadelesi de bunun bir kanıtıdır.

54. âyette "halkının aklını çeldi" şeklinde çevirdiğimiz cümle, yöne- ten ve yönetilen ilişkisi bakımından çok önemlidir. Kelimenin aslı, Türkçe'de de kullanılan *istihfâf* kökündendir. Bu kelime Arapça'da "ace- le ettirdi, aldattı, bilgisizliklerinden yararlandı, onları bilgisizlikleri ve güçsüzlükleri yüzünden hafife aldı, istediği gibi yönlendirdi" mânalarını ifade etmektedir. Totaliter yönetimlerde yöneticilerin istemediği şey, halkın bilgilenebilmesi, doğruyu öğrenmesi, örgütlenerek hakkını talep ede- cek kadar güçlenmesidir. Firavun da aynı yola başvurmuş, Hz. Mûsâ'nın gerçeğe ve tevhide yönelik davetini sabote etmiş, halkın sağlıklı düşün- mesini engellemiş, geleneklerden ve gözler önündeki alâyişten yarar- lanarak toplumu âdeta büyülemiş ve saltanatını devam ettirmenin yolu- nu bulmuştur. Ancak, şairin dediği gibi, "Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde!"

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾
 وَقَالُوا يَا إِلَهَتَنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ
 خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا
 لِّبَنِي إِسْرَءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي
 الْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنَّ لَعَلَّ السَّاعَةَ فَلَا تَمُوتُنَ بِهَا وَاتَّبِعُونَ
 هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدُّكُمْ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ
 لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ
 بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾
 إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾ فَاخْتَلَفَ
 الْأَخْرَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابٍ يَوْمِ الْإِيمِ ﴿٦٥﴾ هَلْ
 نَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

Meâli

57. Meryem'in oğlu misal olarak zikredilince senin kavmin bundan dolayı hemen yaygarayı basıyorlar. **58.** "Bizim tanrılarımız mı iyi,

yoksa o mu?” diyorlar. Bu karşılaştırmayı sırf sana karşı çıkmış olmak için yapıyorlar. Onlar gerçekten inatçı bir muhalefet! **59.** Îsâ, kendisine lutuflarda bulunduğumuz ve İsrâilîoğulları’na ilâhî kudretin örneği kıldığımız bir kuldur ancak. **60.** İsteseydik sizin yerinize, yeryüzünde egemen olacak melekler yaratırdık. **61.** Bilin ki o kıyamete ait bir bilgidir. Sakın ondan şüphe etmeyin ve bana tâbi olun. Bu dosdoğru yoldur. **62.** Şeytan sizi sakın doğru yoldan engellemesin, o sizin apaçık düşmanınızdır. **63-64.** Îsâ sağlam kanıtlarla geldiğinde şöyle dedi: “Size hikmeti getirdim ve anlaşmazlığa düştüğünüz bazı konuları açıklamaya geldim. Allah’a itaatsizlikten sakının ve bana uyun. Kuşkusuz Allah benim de rabbimdir, sizin de rabbinizdir. Şu halde O’na kulluk edin; işte bu dosdoğru yoldur.” **65.** Gruplar aralarında anlaşmazlığa düştüler. Haksızlığa sapanların, acılı bir günün azabından çekecekleri var! **66.** Bütün yaptıkları, kendileri farkında bile olmadan kıyametin ansızın kopmasını beklemekten ibaret!

Tefsiri

57-59. Sürenin 45. âyetinde peygamberler tarihine atıf yapılarak hiçbir devirde Allah’ın, putlara tapılmasına izin vermediği ifade edilmişti. Yine Mekke’de nâzil olan Meryem sûresinde (19/16 vd.) Hz. Meryem ve oğlu Îsâ’dan bahsedilmişti. Çevrelerindeki hıristiyanların inanç ve ibadettirinden haberdar olan müşrikler, tevhid inancına peygamberlerden şahit ve kanıt getirildiğini işitince, kendilerine göre iyi bir açık yakaladıklarını zannederek gürültü kopardılar; Kur’an’ın açıklamalarına bakarak kendi yanlışlarını düzeltecek yerde, hıristiyanların yanlışını alarak Kur’an’a karşı çıktılar; “Onlar Îsâ’ya tapıyorlardı, biz de putlarımıza tapıyoruz, hem bizimkiler ondan daha iyi” dediler.

58. âyetteki “o mu” sorusunda geçen zamirin Hz. Peygamber’e ait olduğunu, müşriklerin mukayeseyi tanrıları ile Hz. Îsâ arasında değil, Peygamberimiz arasında yaptıklarını söyleyen tefsirciler de vardır. Hangi yorum alınırsa alınsın tartışmada karşı tarafın delilleri çürük öncüllere dayanmakta, farklı şeyler birbirine benzetilmekte, sırf tartışmayı kazanabilmek için mantık hileleri yapılmaktadır. Hâsılı laf anlamaz, inatçı müşriklerden oluşan bir muhalefet söz konusudur.

60. Allah'ın isteseydi insanların yerine yaratacak olduğu meleklerden maksat ya gerçek mânada meleklerdir ya da melekleşmiş insanlardır. Birinci mânaya göre hedeflenen sonuç şudur: Yeryüzünde insanların yanında da melekler vardır, siz bunlara tapıyorsunuz. Halbuki Allah yeryüzünde insan yerine sırf melek yaratabilirdi ve bunlar da tanrı olmaz, Îsâ gibi yine O'nun kulları olurlardı. İkinci mânaya göre de müşriklere şöyle bir cevap verilmiş olmaktadır: Allah dileseydi, yeryüzünü hiç günah işlemez insanlarla donatırdı. Fakat O, bunu değil, yeryüzünü iradeleriyle günah da sevap da işleyecek, iyi de kötü de yapacak, böylece bir imtihan geçirecek insanlara emanet etmeyi tercih etmiştir.

61-62. "O, kıyamete ait bir bilgidir" cümlesi ile müşriklere kıyamet hatırlatılmakta, dünyada düzenlerini bozmamak için saplandıkları put-perestliğin âhirette başlarına neler getireceğine dikkat çekilmektedir. "Kıyamete ait bilgi"nin ne olduğu konusunda "Kur'an, âhir zaman peygamberi, Hz. Îsâ'nın tekrar dünyaya gelmesi" şeklinde farklı yorumlar yapılmıştır. Bazı tefsirciler, bu âyetten biraz önce Hz. Îsâ'dan söz edildiği için "o" zamirinin Hz. Îsâ'ya işaret ettiği yorumunu yapmışlardır. Halbuki Îsâ'dan bahseden âyetler bittikten sonra başka bir konuya, 40-44. âyetlerde zikredilen "son peygambere tâbi olmanın gerekliliği" konusuna geçilmiştir. Zaten diğer peygamberlerin örnek olarak zikredilmesi de ana konuyla (son peygambere inanma ve onu izleme konusu) ilgilidir. Ayrıca bu âyetler gelirken henüz Hz. Îsâ gelmiş olmadığına göre âyetin müşrikler için bir şey ifade etmesi, "kıyamet bilgisi veya alâmeti"nin, görüp anlayabilecekleri bir şey olmasına bağlıdır; bu da Îsâ değil, Kur'an'dır, kendisinin son peygamber olduğunu söyleyen hâtemü'l-enbiyâdır. Müşriklere düşen görev, akıllarını başlarına devşirmeleri, şeytana değil, kıyametten önce gelen son peygambere kulak vermeleri ve böylece doğru yolu bulmalarıdır.

63-66. Hz. Îsâ'nın getirdiği hikmet, beşer aklına yol gösterecek ve yalnızca akılla bilinemez konuları aydınlatacak, ihtilâfa düştükleri alanlarda son sözü söyleyecek olan vahiydir. Vahiy bu fonksiyonu yerine

getirmiş, fakat gerek yahudiler ve gerekse daha sonra hıristiyanlar yine de ihtilâfa düşmüşler, çeşitli mezheplere ayrılmışlardır. Bunun sebebi zulümdür. Burada zulmün anlamı, şeytana uyarak ve geçici dünya menfaatlerine öncelik vererek vahyin kıymetini bilmemek, peygambere kulak asmamak, bu büyük rahmet ve nimetten istifade etmemektir. Tabii bu zulmün sonu da cehennemdir, ebedî saadet fırsatının zayıdılmasıdır. Peygamberlerin olağan üstü gayretlerine rağmen yola gelmeyen inkârcıların gerçeği kabul edebilmeleri için kıyametin kopması gerekmektedir, onlar ancak bunu gördükten sonra inanacaklardır. Fakat kıyamet birden kopacağı, kendilerini inançsız ve hazırlıksız yakalayacağı için bu bilgi ve kabulün bir faydası olmayacaktır.

67 – 78

الْأَخْلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾
يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ
آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَآزْوَاجُكُمْ
تَحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا
مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾
وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ
كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾ إِنَّ الْجُرْمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾

لَا يُفْتَرِعْنَهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمْ
الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادُوا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ
مَأْكُونُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنْ أَكْثَرُكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾

Meâli

67. Allah'a itaatsizlikten sakınanlar dışında, dostlar bile o gün birbirinin düşmanıdır. **68-69.** Ey kullarım, âyetlerimize iman edenler ve emirlerimize boyun eğenler! O gün size korku yoktur, üzüntü de çekmeyeceksiniz. **70.** Siz ve eşleriniz, muhteşem bir şekilde karşılanıp ağırılanmak üzere cennete girin. **71.** Orada altın tepsiler ve bardaklar cennetliklerin çevrelerinde dolaştırılacaktır. Orada canların istediği, gözlerin zevk aldığı her şey vardır ve siz orada sonsuza kadar kalıcısınız. **72.** İşte bu, yapıp ettiklerinizle girmeyi hak ettiğiniz cennettir. **73.** Orada sizin için çeşitli meyveler vardır, onlardan âfiyetle yersiniz. **74-75.** Günaha batıp kalmış olanlar kuşkusuz, kendileri için hiç hafifletilmemek üzere cehennem azabında devamlı kalıcıdırlar, ümitsizlik içinde susarak! **76.** Biz onlara haksızlık etmedik, kendilerine haksızlık edenler onlardır. **77.** "Ey Mâlik, rabbın bizim işimizi bitirsin!" diyecekler; o da "Burada kalıcısınız" cevabını verecektir. **78.** Şüphesiz size gerçeği bildirmiştik, fakat çoğunuz o gerçeği kabul etmek istemediniz.

Tefsiri

67. İnsana, ebedî hayatta mutlu olma imkânını hazırlamayan bir dünya hayatı amacına ulaşmamıştır. Bu hayatta yaşanan güzellikler fânidir, dünya hayatı ile birlikte sona erer; dostluklar da hayatın amacına hizmet etmemişse, ömrün zayi edilmesine katkıda bulunmuş olur. İşte böyle bir dostluk ilişkisi yaşayanlar âhirette birbirlerini gördükleri, hatırladıkları zaman düşmanca duygular yaşayacak, birbirlerinden nefret edecekler. Çünkü burada karşılaşılan korkunç sonuçta bu dostlukların da etkisi ve katkısı olduğu ortaya çıkmıştır.

68-73. İslâm bütün insanlığa hitap eden bir din olmakla beraber onun ilk muhatapları, sudan, yeşillikten, gölge ve serinlikten, çeşitli yiyecek ve giyeceklerden oldukça mahrum bulunan Araplar’dır. Bu sebeple Allah Teâlâ onların ve bütün insanlığın iyiliğine olan bu dinin benimsenmesi, emirlerinin istekle, hatta heyecanla yerine getirilmesi için Araplar’ın mahrum bulundukları, hasretini çektikleri nimetleri zikrederek, bunların cennetliklere bolca sunulacağını hatırlatarak teşvik yöntemini kullanmıştır (Râzî, XXVII, 225). Hz. Peygamber de, ata ve deveye düşkün olanların, “Cennette at var mı, deve var mı?” şeklindeki sorularına, 71. âyete dayanarak “evet” cevabını vermiştir (Tirmizî, “Cennet”, 11). Ancak bütün bu nimetlerin, dünyadakilerin aynı olmadığı, isim ve nitelik benzerlikleri bulunmakla beraber âhiret hayatının ve orada olanların mahiyet bakımından dünyadakilerden farklı bulunduğu, ilgili âyet ve hadislerin ortaya koyduğu bir gerçektir.

“Gözlerin zevk aldığı şey” cennetin göze hitap eden nimetleri olabilir. Ancak bazı tefsirciler bunu, “Allah’ın cemalini seyretmek” şeklinde yorumlamışlardır, biz de bu yorumu tercih ediyoruz; çünkü diğer nimetler yeterince sıralanmış ve açıklanmıştır, cennetin en büyük iki nimeti “cemal seyri” ile Allah’ın cennetlik kullarından razı olduğunu ilân ettiği “rıdvân” aşamasıdır. Bu mânevî nimetlerin ihmal edilmiş, sükût geçilmiş olması teşvik amacı ile bağdaşmayacağı için “gözlerin zevk aldığı, başka bir deyişle bakmaya doyamadığı şey”i bu yönde anlamak daha uygundur.

74-77. Zıtların yan yana getirilmesi ve bu şekilde karşılaştırma yapılması her birinin farkını daha açık ve canlı bir şekilde ortaya çıkarır. Bu sebeple cennetliklerin mazhar olacakları nimetler açıklandıktan hemen sonra cehennemliklerin durumu tasvir edilmiştir. Herkes cehenneme ateşini dünyadan götürür. Allah hiçbir kuluna zulmetmez. İnsana hem bazı ödevler yüklemek hem de bunları yapacak güç ve imkân vermemek zulümdür. Şu halde Allah kullarına bu imkânı ve gücü vermiştir. Ancak inkârcı ve günahkâr kullar ellerindeki imkânı kötüye kullanmış, kendilerine cehennemin yolunu yine kendileri açmışlardır.

Gâfir sûresinde (40/49) cehennemliklerin, burada görevli meleklerden, “azaplarının hafifletilmesi için Allah’a aracı olup dua etmelerini

istedikleri”, ancak bu taleplerinin kabul görmediği zikredilmişti. Burada ise kurtuluştan ümit kesen cehennemliklerin, son çare olarak Mâlik isimli üst görevliye başvurarak öldürülüp yok edilmelerini istediklerini görüyoruz. Kendilerine verilen cevap, dünyada iken peygamberlerin anlattıklarına uygundur: “Cehennem azabı, Allah’a ortak koşanlar, O’nu ve âhireti inkâr edenler için ebedidir.”

78. Bu âyette Allah’ın, sözü, Mâlik’ten alarak kendisinin devam ettirmesi ve “onlar” yerine “siz” zamirini kullanması, âyetlerin amacı bakımından ilgi çekicidir. Böylece cehennemliklerin şahsında Hz. Peygamber’in muhataplarına da hitap edilmekte, inkârcılıkta devam ettikleri takdirde âkibetlerinin böyle olacağı hatırlatılmaktadır.

79 – 89

أَمْ أَمْرًا مَّا كُنَّا مَبْرُومُونَ ﴿٧٩﴾ أَمْ حَسِبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ
وَنَجْوَاهُمْ بُلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُمُونَ ﴿٨٠﴾ قُلْ إِن كَانَ لِلرَّحْمَنِ
وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرُهُمْ خُوضُوا وَلْيَعْبُوا
حَتَّىٰ يَلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾ وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ
إِلَهُ فِي الْأَرْضِ إِلَهُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ الَّذِي
لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ

وَالِيَهُ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ
 إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ
 لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾ وَقِيلَ يَا رَبِّ إِنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ
 لَا يُوْءُونَ ﴿٨٨﴾ فَأَصْرِخْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

Meâli

79. Onlar bir şeye kesin karar verdilerse biz de vermişizdir.

80. Yoksa onlar bizim, gizlediklerini ve fısıldaştıklarını işitmediğimizi mi sanıyorlar? Hayır! Doğrusu şudur ki, onların yanındaki elçi meleklerimiz her şeyi kaydediyorlar. **81-82.** “Rahmânın çocuğu olsa ona ibadet edenlerin başında ben olurum. Göklerin ve yerin rabbi-ni, arşın rabbini onların yakıştırdığı niteliklerden tenzih ederim” de.

83. Geleceği kendilerine söylenen günlerine ulaşınca kadar bırak onları, dünyaya dalıp eğlensinler! **84.** Gökteki ilâh da O’dur, yerdeki ilâh da O’dur. O sınırsız hikmet ve ilim sahibidir. **85.** Göklerin, yerin ve bunlar arasında bulunanların mülkiyeti kendisinin olan, kıyametin kopacağı zamanı yalnızca kendisi bilen ve hepinizin kendisine döneceğiniz Allah’ın şanı ne yücedir! **86.** Bilerek hakka tanıklık edenler dışında, Allah’ı bırakıp kendilerine dua ettikleri putlar asla şefaate edemezler. **87.** “Onları kim yarattı?” diye sorsan, kuşkusuz “Allah yarattı” diyecekler. Şu halde (Allah’ı bırakıp) nasıl onlara dönebiliyorlar? **88.** Allah, peygamberin “Ey rabbim! Bunlar iman etmemekte direnen bir topluluk” dediğini de biliyor. **89.** Onları bırak ve “Sizinle kavgam yok” de. Yakında bilecekler!

Tefsiri

79-89. Sûrenin sonunda yine ana konuya, peygamberin tevhid mücadelesine dönülüyor. Fitrî aklın hükümlerinden, müşriklerin inanç ve pra-

tiklerinden de yararlanılarak putların tanrı olamayacağı, Allah'tan başka hiçbir varlıkta tanrılık niteliklerinin bulunmadığı, Allah'ın çocuğunun olmasının düşünülemeyeceği, bunun Tanrı kavramına ve O'nun temel niteliklerine ters düştüğü ikna edici bir üslup içinde açıklanıyor.

79. âyetin geliş sebebi olarak, hicrete yakın günlerde Mekkeli müşriklerin toplanıp Hz. Peygamber'i öldürme kararı almaları olayı zikredilmiştir. Onlar bu kararı almışlar, fakat Allah'ın ezelde verdiği karar gerçekleşmiş, Peygamber efendimiz kurulan tuzaktan kurtulmuştur.

89. âyet bütün tebliğciler için geçerli bir ilkeyi ifade etmektedir: Tebliğcinin vazifesi bildirmektir, yapılacak her şey yapıldıktan sonra inkârda direnenler kendi hallerine bırakılır, insanları zorla imana getirmek için savaşılmaz, farklı inanç taşıyanlarla barış içinde yaşanır. Savaşın sebebi karşı tarafın hukuk tanımazlığıdır, insan hak ve hürriyetlerine saldırmasıdır. Bunlar engellenir, hak ve özgürlükler kurtarılır, hür düşünceleri ve iradeleri ile inkârı seçenlerin gerçeği anlamaları ya zamana veya âhirete bırakılır.

44 (64)

Duhân Sûresi

Mekke, 59

Nüzûlü

Mekke’de, Zuhruf sûresinden sonra, Câsiye’den önce nâzil olmuştur.

Adı

Gâfir’den Ahkâf’a kadar yedi sûre hâ-mîm harfleri ile başlanmaktadır. Bu yedi sûreye ülkemizde “Hâmîmler” denir, ancak her birinin, bazan “Hâ-mîm” ile birlikte de söylenen özel adları vardır. Nitekim bu sûrenin adı “duman” mânasındaki Duhân’dır. Duhân kelimesi 41 sıra numaralı Fussilet sûresinin 11. âyetinde de geçmiş, fakat buradaki yeri daha önemli olduğu için sûre bu isimle anılmıştır.

Konusu

Aynı harflerle başlayan sûrelerin konuları arasında da önemli ölçüde bir ortaklığın bulunduğu dikkat çekmektedir. Hâ-mîm harfleriyle başlayan Duhân sûresi de bundan önceki Hâmîmler gibi, ana konu olarak Kur’an’ın gerçek Allah kelâmı olduğuna ve insanlar için önemine dikkat çekmektedir. Bu münasebetle şu konulara da yer verilmiştir:

1. Kur’an’ın nâzil olduğu gecenin önemi ve değeri.
2. Kur’an’ı gönderen Allah’ın birliği ve büyüklüğü.
3. Firavun ve kavmi ile Tübba’ gibi geçmiş kavimlerin peygamberlere karşı takındıkları tavır ve peygamberlerin tevhid mücadelesi.

4. Peygamberlere inanmayanları dünyada ve âhirette bekleyen âkıbet, kıyamet, yeniden dirilme, cennet ve cehennem.

1 - 9

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ۱. وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ۲. اِنَّا اَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُّبَارَكَةٍ
 اَتَاكُنَّا مُنْذِرِينَ ۳. فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِيمٍ ۴. اَمْرٍ مِّنْ
 عِنْدِنَا اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ۵. رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ اِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ۶
 رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُّوقِنِينَ ۷
 لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ الْاَوَّلِينَ ۸. بَلْ هُمْ
 فِي شَكٍّ يَلْعَبُونَ ۹

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Aydınlatan kitaba yemin olsun! **3.** Biz onu mübarek bir gecede indirdik; biz daima uyarmaktayız. **4-7.** O gecede bizim katımızdan bir emirle hüküm ve hikmet konusu olan bütün işler ayrılır. Rabbinden, eğer gerçekten biliyorsanız göklerin, yerin ve bunlar arasında olan her şeyin rabbinden bir rahmet olarak biz devamlı göndermekteyiz. O her şeyi işitmekte ve bilmektedir. **8.** O'ndan başka tanrı yoktur, hayat verir ve öldürür. Sizin rabbinizdir, önceden gelip geçmiş ecdadınızın da rabbidir. **9.** Gerçek bu iken onlar kararsızlık içinde oyalanıp duruyorlar.

Tefsiri

1-3. Bazı sûrelerin başında bulunan bu tür harflere “hurûf-ı mukattaa” denir (bilgi için bk. Bakara 2/1). Üzerine yemin edilen şey değerli, önemli ve bazan kutsaldır. Burada yemin eden Allah, üzerine yemin edilen de Kur’an’dır; maksat bu kitabın ne kadar önemli ve değerli olduğunu bildirmektir.

Mübarek “uçurlu, hayırlı, bereketli, değerli” demektir. Allah’ın, yarattığı mekânlar ve zamanlardan bir kısmına, bazı önemli işlerin ve ibadetlerin yapılacağı yer ve zaman olma özelliği vermesi, o yerde ve zamanda bulunan, üzerine düşeni yapan kullarına bu yüzden sevaplar, ödüller verip çeşitli lutuflarda bulunması normaldir, bunlarda yadırganacak bir taraf yoktur. Ülkemizde kandil geceleri diye bilinen geceler, ramazan günleri ve geceleri, arefe günü, Mekke’deki Mescid-i Haram, Medine’deki Mescid-i Nebevî, Kudüs’teki Mescid-i Aksâ, Kâbe’nin üzerinde bulunduğu toprak parçası bu zaman ve mekânların başlıca örnekleridir. Diğer kutsal kitapların da içinde indiğine dair rivayetler bulunan (Kurtubî, XVI, 124) ramazan ayında (bk. Bakara 2/185; Kadir 97/1), bazı rivayetlere göre bu ayın son on günü içinde (Kurtubî, XVI, 124) Kur’an nâzil olmaya başlamıştır. “Onu indirdik” sözünden “tamamını indirdik” mânası anlaşılabilirliği gibi “indirmeye başladık” mânası da çıkar. Kur’an’ın yaklaşık yirmi üç yıl içinde parça parça geldiği tarihî bir gerçek olduğuna göre ikinci mânayı tercih etmek gerekecektir. Kur’an’ın tamamının bir Kadir gecesinde, Allah katından (levh-i mahfûzdan), Cebrâil’in de içinde bulunduğu melekût âlemine indirildiği, sonra Hz. Peygamber’e yirmi üç yılda parça parça gönderildiği şeklinde bir açıklama varsa da bunun, vahye dayalı sağlam bir dayanağı yoktur. Kur’an’ın indirildiği, bütün hikmetli işlerin icra için görevlilere tebliğ edildiği gecenin, şâban ayı ortasına rastlayan ve sonraları Berat gecesi diye anılan gece olduğuna dair rivayetler de sağlam değildir (Kurtubî, XVI, 125).

4-6. Bu âyetlerde “bütün işler”in o gecede ayrıldığından söz edilmiş olmakla beraber özellikle Kur’an’ın o gecede ayrıldığı açıklanmaktadır; yani “O gece bütün hikmetli işlerin ayrıldığı bir gecedir; Kur’an da işte o gecede ayrılmıştır” denilmektedir. “Ayrılma” kelimesinin öncesinde ve sonrasında “indirme” ve “gönderme” zikredildiğine göre, kelime-

nin buradaki mânası da açıklanmış olmaktadır. Allah'ın emriyle veya bir başka yoruma göre Allah'ın emri (iş) olarak ayrılan / gönderilen / indirilen şey Kur'an'dır. Ayırmaktan maksat indirmek, Cebrâil ve Hz. Peygamber aracılığı ile insanlara göndermektir. "İndirme ve gönderme" yanında "ayırma ve ayrılma" kelimesinin de kullanılması, ister Kur'an olsun, ister hükmü verilmiş, zamanı gelmiş diğer hikmetli işler olsun hepsinin, bir bütün içinden ayrılarak kuvveden fiile, kaderden kazâya, takdirden tekvîne, bilgi ve tasarıdan gerçekleştirme ve yaratmaya geçirildiğini anlatma amacına yöneliktir. Nitekim İsrâ sûresinde (17/106) Kur'an'ın bütününden ayrılan parçaların yeri ve zamanı geldikçe Hz. Peygamber'e gönderilmesi aynı kelime ile "ayırdık" denilerek ifade edilmiştir.

Yukarıda meâli verilen ve açıklanan altı âyette Kur'an'la ilgili olarak şu önemli nitelik ve özellikler, âdeta altları çizilerek açıklanmıştır: 1. Kur'an, Allah'ın üzerine yemin edeceği kadar önemli bir kitaptır; 2. Onu Allah göndermiştir; 3. Şerefi ve önemine lâyık bir mübarek gecede göndermeye başlamıştır; 4. Allah insanlık tarihi boyunca peygamberler ve kitaplar göndererek kullarına doğru yolu göstermiş, onları uyarmıştır. Kur'an da bu seriden bir rehber, bir irşad ve uyarı kitabıdır; 5. Bütün bu nitelikleriyle o Allah'ın bir rahmetidir; kullarına olan sevgi ve merhametinin bir eseridir.

7-9. Müşrikler, putlara aracı olarak tapınmakla beraber hepsinin üstünde sonsuz kudret sahibi bir Allah'ın varlığına da inanıyorlardı. Bu âyetlerde onlara, kafalarını çalıştırarak gerçeğin bilgisine ulaşmaları, Allah'tan başka bir rabbin, ibadet edilecek bir tanrının bulunmadığına inanmaları telkin edilmektedir.

10 – 16

فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾ يَغْشَى النَّاسَ
هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١﴾ رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا

مُوءْمِنُونَ ﴿١٢﴾ أَنِي لَهُمُ الذِّكْرُ وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾ ثُمَّ
 تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَجْنُونٌ ﴿١٤﴾ إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا
 أَتَّكُمَ عَايِدُونَ ﴿١٥﴾ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنْتَقِمُونَ ﴿١٦﴾

Meâli

10-11. Göğün bütün insanları kuşatan belirgin bir dumana bürüneceği günü bekle. Bu acı veren bir azaptır. **12.** “Rabbimiz, üzerimizden azabı kaldırı, bizler artık inanmaktayız” (diyecekler). **13-14.** Kendilerine apaçık bir elçi geldiği, sonra ondan yüz çevirerek, “Bu, kendisine bazı şeyler öğretilmiş biri, bir deli!” dedikleri halde onlar mı bundan ibret alıp akıllarını başlarına toplayacaklar? **15.** Biz azabı biraz hafifleteceğiz, kuşkusuz siz de hemen eski halinize döneceksiniz. **16.** Amansız bir şekilde yakaladığımız gün yaptıklarının cezasını hakkıyla vereceğiz.

Tefsiri

10-16. Allah Teâlâ peygamberlerini mucizelerle desteklemekte, böylece hem onların yüklerini hafifletmekte hem de insanların iman etmelerini kolaylaştırmaktadır. Bu mucizeler bazan ihtiyaçların karşılanması, bazan da âsilerin, zalimlerin, inkârcılıkta direnenlerin cezalandırılması şeklinde olmaktadır.

Duhân (duman) mucizesi, olup bitmiş bir olay mıdır, yoksa kıyamet yaklaştığında gerçekleşecek bir alâmet midir? Bu soruya iki farklı cevap verilmiştir. “Henüz olmadı” diyenlere göre duman olayı, kıyamet yaklaştığında vuku bulacak, bu uyarıya rağmen insanlar inkârdan vazgeçmeyecekler, arkasından kıyamet kopacak ve herkes ettiğini bulacaktır. “Duman olayı Hz. Peygamber hayatta iken gerçekleşti” diyenlere göre ise “duman”dan maksat, açlık yüzünden meydana gelen görme bozukluğudur, “Amansız bir şekilde yakaladığımız” diye tercüme ettiğimiz “bat-

şa" ise Bedir Savaşı'dır. Buhârî, kitabının tefsir bölümünde bu yorumu, sahâbe rivayetlerine dayanarak şöyle açmaktadır: Müşrikler çağrısına karşı direnince Hz. Peygamber, Allah'a yalvararak, Hz. Yûsuf'un kavmine yaptığı gibi bunlara da bir kıtlık vermesini istedi. Duası kabul edildi, kıtlık geldi, yiyecek içecek bir şey kalmadı. İnsanlar derilere ve kemiklere varıncaya kadar ne buldularsa yediler. Açlıktan öylesine zayıfladılar ki sonunda görme bozukluğuna yakalandılar, baktıklarında kendilerini kuşatmış bir duman görüyorlardı. Hz. Peygamber'e başvurarak bu azabın kaldırılması için dua etmesini, artık inandıklarını söylediler. O ise "Azap kalkınca yine eski halinize dönersiniz" buyurdu. Nitekim duası üzerine azap kaldırıldı, onlar da derhal eski inkârcılıklarına döndüler. Allah bu dönemliğin, inkâr ve zulümde ısrar etmenin cezasını Bedir Savaşı'nda verdi. Kur'an'da geçen şu beş olay bu dünyada gerçekleşmiştir: Lizâm cezası (Tâhâ 20/129; Furkan 25/77), Rûm'un yenilmesi (Rûm 30/2), ayın yarılması (Kamer 54/1), bu sûrede geçen duhân ve batşa (Buhârî, "Tefsîr", 44/1-5).

17 - 33

وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنْ
 أَدْأُوا إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ إِيَّايَ لَكُمْ رَسُولًا مِّينِ ﴿١٨﴾ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ
 إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عَلْتُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تُجْمُنُ ﴿٢٠﴾
 وَإِنْ لَمْ تَوْعَدُوا لَنُؤَاوِيَ فَاغْرِبُونَ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبِّي أَنَّهُ هُوَ لَا قَوْمَ
 مُجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾ وَأَتْرُكُ
 الْحَرَّ هُوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَنِعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ﴿٢٧﴾
 كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مَا أَقْرَبْنَا بِهَا الْقَوْمَ الْآخِرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ
 وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَآئِيلَ مِنَ
 الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾
 وَلَقَدْ أَخْتَرْنَا هُمُ عَلَى عِلْمٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَأَتَيْنَاهُم مِّنَ
 الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾

Meâli

17-21. Onlardan önce Firavun'un kavmini de imtihan ettik ve onlara, şunu söyleyen değerli bir elçi geldi: "Allah'ın kulları! Bana istediğimi verin, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Allah'a başkaldırmayın. Kuşkusuz size, söylediklerimi kanıtlayacak açık bir delil sunacağım. Beni taş a tutmanıza karşı benim de rabbim, sizin de rabbiniz olan Allah'a sığınırım. Eğer bana inanmazsanız bari yolumdan çekilin.

22. Sonuç alamayınca rabbine, "Bunlar günaha batmış bir topluluk!" diye arzıhal etti. **23-24.** Rabbi şöyle buyurdu: "Kullarımı gece harekete geçir; kuşkusuz peşinize düşülecektir. Denizde açılan yolu olduğu gibi bırak, onlar boğulmaya mahkûm bir ordudur."

25-27. Geride nice bahçeler, su kaynakları, ekili ürünler ve iyi bir konum, vaktiyle içinde yüzdükleri refah bıraktılar! **28.** İşte böyle oldu. Biz de bunları başka bir topluluğa miras olarak verdik.

29. Onlar için ne gök ağladı ne de yer. Kendilerine aman da verilmedi.

30-31. Gerçekten İsrâiloğulları'nı aşağılayıcı bir azaptan, Firavun'un işkencesinden kurtarmış olduk. O ululuk taslayan, haddi aşanlardan

birisiydi. **32-33.** Bunları, bilerek çağdaşları olan topluluklara tercih ettik ve onlara, kendileri için apaçık imtihan içeren mucizeler verdik.

Tefsiri

17-33. Hz. Peygamber ve müminlerin karşısında Arap müşrikler olduğu gibi burada zikredilen tarihî örnekte de Hz. Mûsâ ve ona iman eden İsrâiloğulları karşısında Firavun ve adamları vardı. Firavun ve adamları inkârda direnip yapılacak başka bir şey de kalmayınca Allah, İsrâiloğulları'na vaad ettiği mucizelerden birini lutfetti, Hz. Mûsâ'ya, inananları alıp gece yolculuğa çıkmasını emretti. Ken'ân diyarına gitmek için Kızıldeniz'i geçmek gerekiyordu. Allah onlara denizden bir yol açtı, selâmetle geçtiler, arkadan gelen Firavun ve askerleri ise denizde açılan o yolun yeniden su ile dolması sebebiyle boğuldular. Mısır'da büyük bir refah, sayısız nimetler içinde yaşıyorlardı, bâtıl bir dâva uğruna bütün bu nimetleri, daha da önemlisi canlarını kaybettiler (denizin yarılması, geçiş için yol açılması ile ilgili olarak bk. Bakara 2/50). Dün köle olarak kullandıkları ve durmadan aşağılayıp işkence ettikleri İsrâiloğulları'na bu gibi nimetler bahşedildi. Tabii bu lutuflar da şartlı idi, İsrâiloğulları Hz. Musâ'ya iman ettikleri için bu nimetler, aynı çağda ve çevrede yaşayan başka topluluklara değil, kendilerine verilmişti; şart ise Allah'a itaat etmek, peygamberin yolundan gitmekti.

29. âyette geçen "Ne gök ağladı ne de yer" ifadesi mecazidir; kendilerini bir şey zanneden, başkalarını aşağılayan, kendilerinin içinde bulunmadığı bir dünya tasavvur edemeyen Firavun ve yandaşlarının hiç de önemli kimseler olmadığı anlatılmaktadır.

34 - 59

اِنَّ هٰؤُلَاءِ لَيَقُولُوْنَ ۚ اِنَّهٗۤ اِلَّا مَوْتُنَا الْاُولٰٓئِ وَمَا نَحْنُ بِمُنۡشَرِّينَ ﴿٣٥﴾
فَاَتُوا بِآبَاتِنَا اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾ اَمْ خَيْرٌ اَمۡ قَوْمٌ تَبِعُوا الَّذِيۦنَ
مِنۡ قَبْلِهِمۡ اَهَلَكْنَاهُمْ اَتَنۡهٰهُمۡ كَاۡنُوۡا مُجْرِمِيۦنَ ﴿٣٧﴾

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ﴿٣٨﴾
 مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ يَوْمَ
 الْفَصْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ لَا يَغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى شَيْئًا
 وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾
 أَنْ شَجَرَتَ الزَّقُونِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ الْأَيْمِ ﴿٤٤﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾
 كَغَلِي الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾ خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَى سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ
 صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾
 إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾
 فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾ يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٥٣﴾
 كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٤﴾ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ أَمِينٍ ﴿٥٥﴾
 لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَى وَوَقِيَهُمْ عَذَابُ
 الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾ فَضْلًا مِنْ رَبِّكَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ فَأَنَّمَا يُسْرَاهُ
 بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾ فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

Meâli

34-36. Onlar, kesin bir dil ile şunu söylüyorlar: “Bu iş bizim ilk (ve son olarak) ölüp gitmemizden ibarettir, biz artık yeniden diriltilecek değiliz. Siz doğru söylüyorsanız (ölmüş) babalarımızı geri getirin!” **37.** Bunlar mı güçlü, Tübba’ın kavmi ve ondan öncekiler mi? Onların tamamını helâk ettik; çünkü onlar günaha gömülmüşlerdi. **38-39.** Gökleri, yeri ve bunların arasındakileri oynayıp eğlenmek için yaratmadık. Bunları hakikat ve hikmet çerçevesinde yarattık, fakat çoğu bunu bilmez. **40.** Yargı günü hepsinin belirlenmiş günüdür. **41-42.** O gün hiçbir dostun dostuna bir faydası dokunmaz, onlar başka yerden de bir yardım görmezler, ancak Allah’ın rahmetine mazhar olanlar müstesna. Allah izzet ve rahmet sahibidir. **43-46.** Zakkum ağacı günahkârın yiyeceğidir. O, karınlarda, fokurdayan su misali kaynayan bir tortu gibidir. **47-50.** (Görevlilere şöyle denir:) “O günahkârı yakalayıp cehennemin ortasına sürükleyin, sonra başının üstünden kaynar su dökme cezasını uygulayın!” Ve kendisine, “Tat bakalım; zira sen güçlü ve değerlisin! Bütün bunlar sizin şüphe ile karşıladığınız şeylerdir!” deyin. **51-53.** Allah’a itaatsizlikten sakınanlara gelince, kuşkusuz bunlar, güvenli bir yerdedirler; dostlarla karşı karşıya ipekli ve sırmalı elbiseler giymiş olarak cennetlerde ve su kaynaklarının başındadırlar. **54.** Ayrıca onları beyaz tenli, ceylan gözlü eşlerle birleştireceğiz. **55.** Orada güven içinde her meyveden isteyebilecekler. **56-57.** İlk ölümlerinden başka bir ölüm tatmayacaklar. Rabbin, onları bir lutuf olarak cehennem azabından da koruyacak. İşte büyük kazanç budur! **58.** Anlayıp düşünsünler diye Kur’an’ı senin dilinde kolaylaştırdık. **59.** Kuşkusuz onlar bekliyorlar, sen de bekle!

Tefsiri

34-39. Kur’an burada, tarihe bir atıf yaptıktan sonra Hz. Peygamber’in inkârcı muhataplarına yöneliyor, dünya hayatını kötü etkileme bakımından en önemli inkâr konusu olan “öldükten sonra yeniden dirilme” inancını ele alıyor, bu inancın ispatı için iki önemli delil kullanıyor: **1.** Yine tarihten, kendilerine Tübba’ denilen Yemen’in güçlü hükümdarlarından ve bunlara tâbi olan halktan söz ederek onca güçlerine,

şevket ve şanlarına rağmen nasıl bunlar helâk olup gittilerse Arap müşriklerinin de öyle helâk olacakları, bu dünyada ebedî kalamayacakları; **2.** Yere, göklere ve bunların arasında/içinde bulunanlara bakıldığında bunların bir yaratıcısının bulunmasının zaruri olduğu sonucuna varılacağı, bu yaratıcının hayatı, yalnızca geçici dünya hayatından ibaret kılmış olmasının anlamsız olacağı, bu takdirde birçok olay ve olgunun yerine oturmayacağı, düşünüldüğünde birçok şeyin bambaşka bir âleme ve hayata bırakılmış olduğunun anlaşılacağı.

40-57. Dünyanın fâni, insanların ölümlü oldukları açıklanınca yeniden dirilişi takip edecek zaman içinde nelerin olacağı, insanların dünyada yapıp ettiklerine göre ebedî hayatta nelerle karşılaşacakları, kötüler bekleyen cehennemin nasıl bir yer olduğu, oraya girenlerin çekecekleri ceza, iyiler için hazırlanmış olan cennetin tasviri, buraya girme bah-tiyarlığına erecek olanların nâil olacakları çeşitli nimetler; insanların dünyadaki idrakleri, hayalleri, arzuları ve korkularından yola çıkılarak, bu kavramlar kullanılarak anlatılmaktadır.

“Yargı günü”nden maksat kıyameti takip edecek olan sorgulama ve yargılamanın yapılacağı zamandır. Bu muhâkeme sonunda iyiler ve kötüler, suçlular ve mâsumlar, zalimler ve mazlumlar, cennetlikler ve cehennemlikler birbirinden ayrılacak, herkes dünyada yaptıklarının karşılığını elde edecektir.

43. âyetteki “zakkum ağacı” cehennemde bulunan ve azap için kullanılan bir ağaçtır (bk. Sâffât 37/62).

49. âyette geçen “Sen güçlü ve değerlisin” sözü, dünyada güçlerine güvenen, kendilerini değerli ve önemli bilen, böyle kabul ettiren, bu sayede kendilerine kimsenin dokunamayacağını zanneden kimselerin âhiretteki âcizlik ve çaresizliklerini, alaycı bir üslûpla dile getirmektedir.

56. âyette “İlk ölümlerinden başka bir ölüm tatmayacaklar” buyuruluyor. Mü’min (Gâfir) sûresinde (40/11) ise iki kere öldürme ve iki kere diriltme olacağı ifade edilmişti. “İlk ölümleri” ifadesinden, her ikisi de gelip geçtiği ve “önceki” niteliğini aldığı için “dünyada ve berzahta vuku bulan iki ölüm” kastedilmiş olabilir. Bu ihtimali de geçerli görmekle beraber bize daha güçlü gelen ihtimal, dünya hayatının sonundaki ölü-

mün kastedilmiş olmasıdır. Çünkü burada dünya ile âhiret, geçici ile ebedî, sonunda ölüm bulunan hayat ile bulunmayan hayat karşılaştırılmaktadır. Hangi ihtimal geçerli olursa olsun insanların defalarca ölüp dirileceklerini değil, dünya hayatı sonunda bir kere öleceklerini ifade eden âyet, reenkarnasyon inancını da reddetmiş olmaktadır (bk. Bakara 2/28).

58-59. Sûre, Kur'an'ın önemine dikkat çekerek başlamış, yeri geldikçe onun müstesna niteliklerine temas etmişti. Son âyetlerinde yine aynı temayı işlemekte, insanların anlamak ve üzerinde düşünmek için Kur'an'a yönelmelerini tavsiye etmektedir. Onu anlamak kolaydır, Hz. Peygamber'in kavmiyle konuşup anlaştığı dilde vahyedilmiştir, içinde hedef kitlenin anlamakta güçlük çekecekleri çetrefil ifade ve kavramlar yoktur.

Kur'an tebliğ edildikten sonra ona inananlar da inanmayanlar da bekleyecekler, bildirdiği şeylerin dünyada ve âhirette bir bir gerçekleştiğini göreceklidir.

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları

Kur'an Yolu TÜRKÇE MEÂL ve TEFSİR

V

Prof. Dr. Hayreddin Karaman
Prof. Dr. Mustafa Çağrı
Prof. Dr. İbrahim Kâfi Dönmez
Prof. Dr. Sadrettin Gümüş

Ankara 2017

45 (65)

Câsiye Sûresi

Mekke, 37

Nüzûlü

Mekke’de, Duhân ile Ahkâf sûrelerinin arasında, 65. sûre olarak nâzil olmuştur.

Adı

Hâ-mîm ile başlayan yedi sûreden biri olup meşhur adı, “diz çöken, dizlerinin üstüne çöküp kalan” anlamında Câsiye’dir. Kelime sûrenin 28. âyetinde geçmekte, kıyamet sonrasında, mahşer yerinde bekleyen insanların heyecan ve korkularını dile getirmektedir. Varlık ve yokluğu zamana bağlayan bir bâtil inancın merkez düşüncesini ifade eden dehr kelimesi, Hâmîmler içinde yalnız bu sûrede (24. âyet) zikredildiği için Dehr, yalnız bu sûrenin 18. âyetinde geçtiği için Şeriat da sûreye isim olarak verilmiştir.

Konusu

1. Kur’an’ın Allah katından geldiği.
2. Evrendeki varlıkların ve işleyiş kurallarının Allah’ın varlık, birlik, kudret ve hikmetine delil olduğu.
3. Evrendeki birçok nimetin Allah tarafından insanların istifadesine sunulmuş olduğu.
4. Kur’an’ı dinlememenin, onun talimatına uymamanın acı sonuçları.
5. İnanmayanların cezalandırılmasının Allah’a bırakılması.
6. İsrâiloğulları örneğinden hareketle Allah’ın nimetlerle ve din kural-

larıyla kullarını denediği, imtihanı kaybedenlerin dünya ve âhirette zara-
ra uğrayacakları.

7. İnananlar ile inanmayanların Allah nezdinde aynı değerde olmadık-
ları.

8. Öldükten sonra dirilmeyi inkâr edenleri yeniden düşünmeye sevke-
den deliller.

9. Bunca nimetin ve kemalin sahibi olan Allah'a hamdü senâ.

1 - 2

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... 1. Hâ-mîm. 2. Kitabın indiril-
mesi izzet ve hikmet sahibi Allah'tandır.

Tefsiri

1. Sûre başlarındaki bu harflere hurûf-ı mukattaa denir (bilgi için bk.
Bakara 2/1).

2. Müşrikler Kur'an'ın, yıllardır aralarında yaşayan Hz. Muhammed'in eseri
olmadığını biliyor, fakat bunun kaynağına ulaşamadıkları ve Allah'tan olabi-
leceğini de akılları almadığı için başka bir insan veya cin tarafından öğretilmiş
olduğunu ileri sürüyorlardı. Âyetle kitap yerine Allah'tan indirilmiş olduğuna
vurgu yapılması işte bu anlayışa dayanmakta, onu yıkmayı hedeflemektedir.

3 - 5

إِن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِلْمُؤْمِنِينَ ۚ وَفِي
خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُتُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ۚ

وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ
فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ آيَاتٍ
لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦﴾

Meâli

3. Göklerde ve yerde inananlar için önemli işaretler vardır. **4.** Sizin yaratılışınızda ve yeryüzüne yaydığı diğer kımıldayan canlılarda bilenler için deliller mevcuttur. **5.** Gece ile gündüzün yer değiştirmesinde, Allah'ın gökten indirdiği rızıkta (yağmurda) –ki, onunla öldükten sonra yere yeniden hayat vermektedir– rüzgârları çeşitli yönlerden estirmesinde düşünenler için alınacak dersler vardır.

Tefsiri

3-5. Evrendeki varlıklar ve bunların düzeni, işleyişi, fonksiyonları, aklını ve bilgisini kullanarak sonuç çıkaranlar ve bu sonuca inananlar için çok şey ifade etmekte, âdeta okumakla bitmez bir kâinat kitabı oluşturmaktadır.

Canlıların rızık olan hemen her şey ile yağmur arasındaki sebep-sonuç vb. tabii ilişkilerden dolayı âyette yağmura “rızık” denilmiştir.

6 - 11

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَنْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ
وَأَيَّانِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ وَيَذِلُّ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٧﴾ لِيَسْمَعَ
آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يَصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ

بِعَذَابِ الْيَمِّ ۝ وَإِذْ أَعْلَمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا
 أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ۝ مِنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي
 عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝ هَٰذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ
 عَذَابٌ مِنْ رِجْزِ الْيَمِّ ۝

Meâli

6. İşte şunlar, sana gerçekten okuduğumuz âyetlerdir. Allah'tan ve O'nun âyetlerinden sonra (buna değil de) hangi habere inanacaklar? **7-8.** Kendisine Allah'ın âyetleri okunurken işitip de sonra işitmemiş gibi büyülenerek inkârda ısrar eden her bir günahkâr iftiracıya yazıklar olsun! Bu sebeple göreceği azabı ona bildir. **9.** Âyetlerimiz hakkında bir parça bilgi sahibi olunca hemen onu alay konusu yapmakta. İşte bu gibiler için alçaltıcı bir azap vardır. **10.** Önlerinde cehennem! Ne dünyada elde ettiklerinden ne de Allah'ı bırakıp sırtlarını dayadıkları dostlardan kendilerine bir fayda erişir. Onların nasibi büyük bir azaptır. **11.** Bu (Kur'an) bir doğru yol rehberidir. Rablerinin âyetlerini inkâr edenler için ise en şiddetlisinden elem verici bir azap vardır.

Tefsiri

6-11. Evren kitabı, okumasını bilenleri Allah'a inanmaya ve O'nun nimetlerine şükretmeye götürdüğü gibi vahyedilen kitap Kur'an-ı Kerim de, O'na kulak verenleri, gönderene ve tebliğ edene bakarak âyetlerini ciddiye alıp üzerinde düşünenleri, ondan bir hayat rehberi olarak lâıykıyla istifade edenleri, dünyada düzgün bir hayat sürme, Allah'ın rızasını elde etme ve ebedî hayatta sonsuza kadar mutlu olma imkânlarına kavuşturur. Bu kitabın kıymetini bilmeyenler, mâkul bir delile

dayanmadıkları halde kurulu düzenin kendilerine sağladığı itibar ve menfaatler kaybolmasın diye onu inkâra yönelenler ise dünyada refah içinde yaşasalar bile ebedî âlemde perişan olacaklar, akla hayale sığmaz cezalar göreceklidir.

12 - 13

اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لَتَجْزِيَ الْفُلُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ
فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

Meâli

12. Buyruğu ile içinde gemiler yüzsün, lutfettiği nimetleri elde edesiniz ve belki şükredersiniz diye denizi istifadenize veren Allah'tır.

13. Ayrıca O, göklerde ve yerde ne varsa hepsini kendinden bir lutf olarak emrinize vermiştir. Bütün bunlarda düşünenler için işaretler vardır.

Tefsiri

12-13. Yine kâinat kitabına dönülmekte, deniz, kara ve göklere dikkat çekilerek hem bunların yaratıcı bulduran bir gözle okunmasına hem de buralardan insanlara sunulan nimetler sebebiyle Allah'a şükredilmesine yönlendirme yapılmaktadır. Araya yerleştirilen 6-11. âyetlerde Kur'an'a dikkat çekilmesi, onun öneminin ve niteliklerinin açıklanması, dolaylı olarak "doğru düşünme, nimetlerden hakkıyla yararlanma ve onları lutfeden Allah'a şükretme vazifelerini yerine getirmek için" insanların, Kur'an'ın rehberliğine muhtaç olduklarının altını çizme amacına yöneliktir. Mümin hem aklını ve duyu organlarını kullanarak kâinat kitabını okuyacak, hem de Kur'an'ı okuyarak ilâhî irşattan istifade edecektir; bu

takdirde iki kanat elde edilmiş olacak, tek kanatla ulaşılması mümkün olmayan bilgi ufuklarına, aşkın hedeflere ulaşılacaktır.

14 - 15

قُلْ لِلَّذِينَ آمَنُوا يَفْرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا
كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ
فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

Meâli

14. İman edenlere söyle de Allah'ın (yargı) günlerine inanmayanları başıslasınlar (onlara dokunmasınlar). Çünkü O bir topluluğu, yaptıklarıyla bunu hak edecekleri için cezalandıracaktır. **15.** İyi işler yapan kendisi için yapmıştır, kötülük yapanın da kötülüğü kendinedir; sonra rabbinize döndürüleceksiniz.

Tefsiri

14-15. Âyetin nüzûl sebebi ile ilgili olarak birkaç rivayet vardır, bunların ortak noktası, Kur'an'ın, kendisine inanmayanlarla ilgili açıklamalarını kabul etmeyen, dolayısıyla âhirette çekecekleri cezaı da inkâr eden kâfirlerin çeşitli vesilelerle Hz. Peygamber'e ve müslümanlara yaptıkları hakaretlere sahâbenin fiilen cevap verme ve cezalandırma teşebbüsleridir (Kurtubî, XVI, 157 vd.). Asıl mücadele konusu daha önemli olduğu için müminler, böyle önemsiz şeylerle meşgul olmaktan, güçlerini bunlar için harcamaktan menedilmişler, teselli olarak da "Kimsenin yaptığının yanına kalmayacağı, Allah'ın hak edenleri gerektiği gibi cezalandıracağı" bildirilmiştir.

"Cezalandıracaktır" kısmını "günler"e bağlayarak âyete, "... Allah'ın, bir topluluğu yaptıkları yüzünden cezalandırmak için tahsis ettiği gün-

lerine inanmayanları bağışlasınlar” şeklinde meâl vermek de mümkündür. Bu takdirde din özgürlüğü vurgulanmış, dünyada inanmayanlara baskı yapılamayacağı, onların cezalarının âhirette Allah tarafından verileceği ifade edilmiş olmaktadır.

16 – 20

وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِي إِسْرَٰئِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِّنَ
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾ وَآتَيْنَاهُمْ بَنِينَ
مِّنَ الْأَمْْرِفَمَا اخْتَفَوْا إِلَّا مِّنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا
بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَى شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْْرِفَاتَبِعْهَا
وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا غُفَّارًا مِّن
اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَذَا بَصَٰئِرٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْقَوْمِ
يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾

Meâli

16. Biz, şüphesiz İsrâiloğulları'na da kitap, hüküm ve peygamberlik verdik; onları güzel şeylerle rızıklandırdık ve kendilerini diğer topluluklardan üstün kıldık. **17.** Onlara bu işle ilgili açık deliller de verdik.

Kendilerine bu bilgiler geldikten sonra sadece hak tanımazlık yüzünden aralarında görüş ayrılığına düştüler. Kuşkusuz rabbin kıyamet gününde, aralarında ihtilâfa düştükleri konularda hükmünü verecektir.

18. Sonra seni de ilâhî emre dayalı bir din yoluna koyduk. Onu izle, bilmeyenlerin arzularına uyma! **19.** Şüphesiz onlar, Allah’a karşı sana hiçbir fayda sağlayamazlar ve kuşkusuz haktan sapanlar birbirlerinin dostları ve koruyucularıdır, Allah da kendisini sayanların koruyucu dostudur. **20.** Bu kitap, insanların aklını aydınlatan ışık, inananlar için bir kılavuz, bir rahmettir.

Tefsiri

16. Asıl konu Hz. Peygamber’e vahyedilen İslâm dininin önemini, hem onun hem de ümmetinin dine uygun yaşamalarının gerekliliğini açıklamaktır. Ancak konuyu canlandırmak ve geçmiş tecrübelerden ibret alınmasını sağlamak üzere İsrâiloğulları’na bir atıf yapılması uygun görülmüştür.

Allah İsrâiloğulları’na verdiği üç büyük nimeti ve bu sayede onları nasıl dünyanın en üstün topluluğu haline getirdiğini hatırlatıyor. Bu nimetler kitap (Tevrat), peygamberlik (bu kavimden gelen birçok peygamber) ve hükümdür. *Hüküm* kelimesi Kur’an’da, “hikmet, yargı ve yönetim gücü” mânalarında kullanılmaktadır. İsrâiloğulları parlak dönemlerinde bu güçlere sahip olmuşlar, hâkim oldukları bölgenin avantajlarından yararlanarak her çeşit dünya nimetinden de istifade etmişlerdir. Duhân sûresinde de (44/32) İsrâiloğulları’nın, bütün diğer topluluklardan üstün kılındığı zikredilmiştir. Bu üstünlüğü mutlak olarak anlayan tefsircilere göre ölçü peygamberliktir; çünkü en fazla peygamber onların içinden çıkmıştır. Üstünlüğü göreceli ve kayıtlı olarak anlayanlara göre onların bu nitelikleri parlak dönemlerinde yaşadıkları çağ ve bölge ile sınırlıdır.

17. Din gelmeden, ilâhî irşada mazhar olamadan insanlar arasında görüş ayrılığı yalnızca haksız taleplere, hak tecavüzlerine değil, hakkın ne olduğu konusundaki bilgisizliğe de dayanır. Din geldikten ve bununla ilgili birçok açıklama yapıp deliller ortaya konduktan sonra görüş ayrı-

lıkları artık bilgisizliğe değil amelsizliğe, yani nefsânî arzulara uyarak haktan sapmaya dayanmaktadır. Sözde dindarlar, ilâhî emirleri açıkça çiğnemekte zorlanacakları için meşrulaştırma mekanizmasına başvurur, dolambaçlı yollardan haksızlıklarını haklı göstermeye çalışır, hatta gide- rek buna kendileri de inanırlar. Bu taktik dünyada işe yararsa da âhirette iş görmeyecek, orada Allah yanılmaz hâkim olarak hakkı ve haklıyı açık- layacak, herkes hak ettiğini elde edecektir.

18-19. Din ve şeriat ilk defa Hz. Muhammed’e gelmiş değildir, daha önce gelip geçmiş binlerce peygamber vasıtasıyla Allah özü aynı, detay- ları farklı dinler göndermiş, bir yoruma göre aynı olan öze *din* (hat- ta İslâm), farklı olan detaylara, amelî hükümlere, kulluk şekillerine sosyal ve hukukî düzenlemelere de *şeriat* denilmiştir. Son peygambere ve ondan sonra gelecek olan bütün insanlara gönderilen İslâm dini ve şeriatı, bütün diğer dinleri vahyeden Allah’tan gelmiştir. Ona yalnız- ca diğer insanlar değil peygamber de uymak zorundadır. Günlük dilde şeriat kelimesi, yalnızca vahyedilen dini değil, bundan ictihad yoluyla çıkarılmış hükümleri ve âlimler tarafından yapılan yorumları da ifade etmektedir. Peygamber gibi mâsum olmayan, ictihad ve yorumlarının isabetsiz olma ihtimali de bulunan âlimlerin ictihadları, hükmü kesin olan vahiy gibi bağlayıcı değildir; bunlar başka âlimler tarafından red- dedilebilir, yerlerine yenileri konabilir.

Dinine uygun yaşayanların dostu ve koruyucusu Allah’tır. Hak din- den sapanlar da aralarında dostluk ve dayanışma birlikleri kurarlar; ancak hak dine uyulmaması halinde elde edilecek hiçbir menfaat, kazanç veya edinilecek dostlar kişiyi, Allah’ın cezasından kurtarmaya yetmez ve yaramaz.

20. Özü ve esası Allah’ın vahyi olan din bütün insanlar için bir ışıktır, onları akıllarını doğru kullanarak imana, ibadete ve güzel ahlâka yönel- meye davet eder. Peşin hükümleri bırakıp vahyin ana konuları üzerinde yeniden düşünerek, kitabın sunduğu delilleri aklın önünde bir ışık gibi kullanarak iman edenler için ise o bir doğru yol kılavuzu ve bir rahmet (ferahlık, mutluluk, bereket ve şefkat) kaynağıdır.

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ أُجْرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ جَعَلْنَاهُمْ كَالَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مَحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ سَاءَ
 مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِتُجْزَىٰ
 كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ أَفَرَأَيْتَ مِنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ
 هَوًىٰ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ
 عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاءً فَن يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾
 وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْدِكُنَا
 إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذْ أَتَىٰ
 عَلَيْهِمُ آيَاتُنَا بَنِيَاتٍ مَا كَانُوا يَحْجَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا الثُّنُبُ آبَاءُنَا
 أَنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ
 إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

Meâlî

21. Yoksa kötülüğe gömülüp kalanlar, hayatlarını ve ölümlerini, eşit olarak iman edip güzel davrananlarınkı gibi mi yapacağımızı zan-

nediyorlar? Hükümleri ne kadar yanlış! **22.** Halbuki Allah gökleri ve yeri ciddi amaçlarla ve hiçbir haksızlığa uğramaksızın herkesin hak ettiğine göre karşılık görmesi için yarattı. **23.** Tanrısını arzusundan ibaret kılan, Allah'ın –bilgisine rağmen (sapmayı tercih ettiği için)– kendisini saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözüne de perde çektiği kimseyi bir tasavvur et. Allah'tan sonra onu kim yola getirecek? Düşünmüyor musunuz? **24.** Bir de şöyle demekteler: "Bu dünya hayatımızdan başka bir hayat yoktur. Ölüyoruz, yaşıyoruz. Bizi öldüren ise zamandan başkası değildir." Halbuki onların bu konuda bir bilgileri yoktur, zannetmekten başka bir şey yaptıkları yoktur. **25.** Kendilerine âyetlerimiz açık açık okunduğunda, "Doğru söylüyorsanız atalarımızı geri getirin" demekten başka bir delil ileri süremiyorlar. **26.** Onlara şöyle de: "Allah sizi hayata getirecek, sonra öldürecek, sonra gerçekleştireceği kesin bulunan kıyamet sürecinde sizi bir araya getirecek!" Bunda kuşku yok, ama insanların çoğu bilmez.

Tefsiri

21-22. Din ve şariat vahyetmekten maksat insanların buna uyması, dünyada Allah'ın rızasına uygun bir hayat sürmesi, ebedî hayatta da bunun meyvesini derip mutlu olmasıdır. Din, sınanacak kişinin eline verilmiş bir testi gibidir; onu dolduran ile yolda kıran veya boş getirenin aynı sonucu alması abestir, adalet ve hakkaniyete aykırıdır. Dünya hayatında iman ve itaat edenlerle etmeyenlerin birbirine benzemeyen dünya görüşleri ve hayat tarzlarına sahip oldukları açıkça görülmektedir. İslâmî bir topluluk içinde inkârcılar ile amelsizler, birçok bakımdan iman, güzel ahlâk ve davranış sahiplerinden farklı bir değerlendirmeye tâbi tutulmaktadırlar. Âhirette de herkes dünyadaki inanç, kanaat, beklenti ve çabasına göre karşılık görecek, ebedî nimetleri inkâr edenler ondan mahrum kalacak, ilâhî uyarı ve tehditleri umursamayanlar bunların gerçekleştiğine şahit olacak, inanç ve amel yokluğunun sonucuna katlanacaklardır.

23. Âyet "tanrısını arzusundan ibaret kılan" diye başlamakta, bundan sonra Allah'ın yaptıkları kişinin bu tercihi bina edilmektedir. Yani

Allah iyi olmak isteyeniyi zorla inkâra ve kötülüğe itmemekte, kul bunu tercih ettiğı için O da kural ve imtihan gereğı belirtilen olumsuz durumları yapmakta, yaratmakta, olmasına izin ve imkân vermektedir.

“Bilgisine rağmen” kaydı, hayatını dinî kayıt ve sınırların dışında yaşayan, Allah’ın rızasına değil, nefsinin arzusuna uyan birçok kimsenin yaptıklarını, Allah rızasına aykırı olduğunu bile bile yaptıklarını ifade etmektedir. Doğruyu ve iyiyi bilmek ona uygun davranmak için yeterli olmamakta, sağlam imana ve uygun eğitime ihtiyaç bulunmaktadır. Bu imandan ve eğitimden yoksun bulunan, zevklerine saplanıp gününü gün eden kimseleri yola getirmek zordur. Âyet bu zorluğa işaret etmekte, ancak kapıyı da açık tutmaktadır. Kul ister ve yönelirse, kulunun sabıkası ne olursa olsun Allah onu bağışlar ve doğru yola getirir.

24. “Ölürüz, yaşarız” cümlesinde önce ölüm sonra dirilme, hayata gelme zikredildiğı için bazı tefsirciler bununla, Câhiliye Arapları’nın *tenâsüh* (ruh göçü, reenkarnasyon) inancına işaret edildiğini ileri sürmüşlerdir. İlk bakışta bu mâna ihtimal dışı görülmemekle beraber Araplar’ın böyle bir inanca sahip oldukları yönünde tarihî bir bilgi bulunmamaktadır. Şu halde bu âyette maksat, putperestlerin âhirete, öldükten sonra başka bir âlemde dirilmeye inanmadıklarını, onların bir kısım olumsuz davranışlarına bu inançsızlığın kaynaklık ettiğini açıklamaktır. Başka âyetlerde “ölür diriliriz” sözlerinden sonra, “öldükten sonra diriltilecek değiliz” demeleri, maksatlarının tenâsühe inandıklarını göstermek değil, öldükten sonra dirilmeyi inkâr etmek olduğunu açıkça ortaya koymaktadır (En’âm 6/29; Mü’minûn 23/37; reenkarnasyon için bk. Bakara 2/28).

25-26. İnsanlara verilmiş bulunan bilgi vasıtaları ile fizik ötesi âlemi bilmek mümkün değildir; öldükten sonra dirilme ve âhiret de bu âleme dahildir. İnkârcıların bu konudaki iddiaları, bilmedikleri ve bilemeyecekleri bir konuda tahmin yürütmekten ibarettir. Bu sebeple mantık dışı önermelere başvurmakta, olmayacak taleplerde bulunmaktadırlar. “Atalarımızı geri getirin” teklifi de bu kabildendir; çünkü dinin iddiası onları geri getirmek değil, diğer âlemde diriltmek ve bir araya getirmektir, bu da olacaktır. Bu dünyada gidenlerin geri getirilmesi ilâhî programa uygun bulunmamaktadır.

27 - 37

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِدُ الْخَاسِرُونَ
 الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَى كُلُّ أُمَّةٍ جَاشِيَةً ^{نَفْ} كُلُّ أُمَّةٍ نَدَعَى إِلَى كِتَابِهَا
 الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ
 إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿٣٠﴾
 وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَمْ تَكُنْ أَيَاتِنَا عَلَيْهِمْ فَأَسْتَكَبرْتُمْ وكنتم
 قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذْ قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا
 قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نُظِنُ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَقِينَ ﴿٣٢﴾
 وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِئْسَ هُزُونًا ﴿٣٣﴾
 وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنسِيكُمْ كَمَا نَسَيْتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا
 وَمَا وَكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَلِكَ بِأَنكُمْ
 اتَّخَذْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَغَرَّتْكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يَجُزُونَ

مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ الْكِبَرُ يَوْمَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

Meâli

27. Göklerin ve yerin hükümrânlığı yalnızca Allah'ındır. Kıyamet vakti geldiğinde; hakkı bırakıp bâtıla sarılanlar işte o gün zarar edeceklerdir. **28.** Bütün toplulukları diz çöküp boyun eğmiş olarak göreceksin. Her topluluk kendine ait defterin başına çağrılacak, o gün yaptıklarının karşılığını göreceksiniz. **29.** "Bu, size gerçeği söylemekte olan kitabımızdır, biz bütün yaptıklarınızı kaydetmekte idik" denilecek. **30.** İman edip güzel işler yapanları sorarsan Allah onları rahmet deryasına daldıracak. İşte apaçık başarı budur. **31.** Hakkı inkâr edenlere gelince şöyle denilecek: "Âyetlerim size okunur değil miydi? Ama siz kibre kapıldınız ve günaha batmış bir topluluk oldunuz." **32.** "Allah'ın vaadi gerçektir, kıyamet konusunda da bir kuşkuya yer yoktur" denildikçe, "Kıyamet nedir bilmiyoruz, biz bu konuda zannetmenin ötesinde bir şey yapamayız, kesin bir bilgiye sahip değiliz" dediniz. **33.** (İlâhî vaad gerçekleşince) yaptıklarının ne kadar kötü şeyler olduğunu açıkça gördüler, alaya aldıkları gerçek onları kuşatıverdi. **34-35.** Kendilerine şöyle denildi: "Siz bu günle yüz yüze geleceğinizi nasıl unuttunuzsa bugün de biz sizi unutuyoruz. Meskeniniz de ateştir ve size yardım edecek kimseler yoktur. Bu azap, âyetlerimizi alay konusu yapmış olmanız ve dünya hayatının sizi aldatmış olması yüzündendir." O gün artık oradan çıkarılmazlar, mazeretleri de kabul edilmez. **36.** Göklerin rabbi, yerin rabbi, bütün âlemlerin rabbi olan Allah'a, yalnız O'na hamdolsun! **37.** Göklerde ve yerde ululuk O'na aittir. O sonsuz güç, sınırsız hikmet sahibidir.

Tefsiri

27-29. Öldükten sonra dirilmeyi, dünyada yapıp ettiklerinden hesaba çekilmeyi inkâr eden, bu konuları anlatan âyetleri alaya alan müşriklere,

yanlış yollarında devam ettikleri takdirde nelerle karşılaşacakları daha detaylı olarak açıklanmak suretiyle imana gelmeleri teşvik edilmektedir.

Dünyada topluluklar (kavimler, kabileler, ümmetler, milletler...) sosyal gruplar olarak ayrılmış, her grup da kendi içinde alt bölünmelere tâbi tutulmuş, insanlık tarihinde birçok yer ve zamanda bu gruplar ayrı defterlere kaydedilmiş, burada grubun her ferdi için de bir hâne açılmıştır. Âyetlerden anlaşıldığına göre âhiret hesabı bakımından da hem gruplara birer defter tahsis edilmiş, hem de her bir ferdin yapıp ettikleri kayda geçirilmiştir.

32. İnsanoğlu madde ötesi ve gayb âlemi konusunda gerçeğin bilgisini kendini aşan ve gerçekliğinde kuşku bulunmayan bir kaynaktan almak durumundadır. Bu kaynak Allah'tır, bildirme yolu da vahiydir, peygamberlerin tebliğidir. Akıl, vahyi tebliğ eden peygamberin gerçek peygamber olup olmadığını tesbit konusunda sonuna kadar işletilecek, bu konuda güven ve inanç oluştuktan sonra artık onun bildirdiklerine kesin olarak inanılacaktır. Dinin mantığı bu olduğu halde müşrikler ters yoldan hareket ederek kıyameti, dirilmeyi, hesabı vb. iman konularını akıllarıyla kavramaya çalışmakta, bu yoldan bir bilgi edinemeyince de inkâra kalkışmaktadırlar. Kendilerine kıyamet konusunda kuşkuya düşmenin yeri olmadığı hatırlatıldıkça onlar bu ters mantıktan yola çıkarak, "Biz bu kıyamet dediğiniz şeyi bilmiyoruz, zannın ötesinde kesin bir bilgiye sahip değiliz" diyorlar, bu ifadeleriyle akılları sıra biraz da alay ediyorlardı. Artık onlara yapılacak şey, inat ve ısrar ederlerse nelerle karşılaşacaklarının hatırlatılması idi, âyetler de bunu yapmaktadır.

34. "Bugün de biz sizi unutuyoruz" sözü, gerçek mânasında değil, mecazi olarak "Unutulmuşçasına sizi burada devamlı azaba terkederiz" demektir.

36-37. Sûreyi okuyan, içinde anlatılanları idrak eden bir mümin tabii olarak Allah'ın büyüklüğünü hatırlayacak, O'nun ululuk ve kemali yanında kendisinin de içinde bulunduğu hal ve mazhar olduğu nimetler sebebiyle O'na hamdedecektir. Sûre bu hamdin tâlim ve telkin edilmesiyle son bulmaktadır.

46 (66)

Ahkāf Sûresi

Mekke, 35

Nüzûlü

Sûre Mekke’de Câsiye’den sonra, Zâriyât’tan önce gönderilmiş-
tir. İbn Âşûr’un tesbitine göre (XXIV, 6) bu sûre, peygamberlik geldikten
iki yıl sonra vahyedilmiştir.

Adı

Meşhur adı Ahkâf’tır. “Kum tepeleri” mânasına gelen bu kelime
yalnızca bu sûrenin 21. âyetinde geçtiği için ismi de Ahkâf olmuştur.

Konusu

Hâ-mîm ile başlayan diğer sûrelerdeki gibi bunun da başında
Kur’an-ı Kerîm’e dikkat çekilmekte; bu kitabı, sonsuz güç ve hikmet sa-
hibi Allah’ın vahyettiği kesin ve açık bir ifadeyle açıklanmaktadır. Araya
diğer konular girmekle beraber sûre boyunca bu temanın işlenmesine
devam edilmekte, daha önce de ilâhî kitapların geldiği, bunları tebliğ
eden peygamberlere karşı, son peygambere yapılan şeylerin yapıldığı bil-
dirilmekte, çeşitli kanıtlar ortaya konarak Kur’an’ın Allah kelâmı olduğu
ispat edilmektedir. Sûrenin bu ana konusu dışında şu hususlara da temas
edilmektedir:

1. Tek yaratanın Allah olduğu ve O’nun her şeyi bir hikmetle yarattığı.
2. İman etmeyi kolaylaştıran deliller, akıl yürütme şekilleri.
3. İman ve istikametın meyvesi.
4. İnsanın ameli yani yapıp ettikleri, eserleri ile derecesi arasındaki
paralellik.

5. Aile fertlerinin karşılıklı hak ve ödevleri.
6. Âd kavmi ile peygamberleri arasında geçenlerin ibret için hatırlatılması.
7. Cinlerin Kur'an'ı dinlemeleri ve imana davet edilmeleri.
8. Başta yaratan ve insana can veren Allah'ın, ölenleri diriltmeye de kadir olduğunun, diriltmeyi takip eden zamanda inkârcıların başlarına geleceklerin hatırlatılması.

1 - 3

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ۞ تَنْزِيلَ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۞ مَا خَلَقْنَا
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَدَّدٍ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ ۞

Meâlî

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** Hâ-mîm. **2.** Kitabın indirilişi, sonsuz güç ve hikmet sahibi Allah'tandır. **3.** Gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri şüphesiz yerli yerince ve belli bir süre için yarattık. Ama inkâr edenler kendilerine karşı yapılan uyarıdan yüz çevirmektedirler.

Tefsiri

2-3. Allah gökleri, yeri ve bu ikisi arasında veya dışında ne varsa onları iş olsun diye değil, belli hikmetler, mâkul amaçlar çerçevesinde yaratmıştır, ayrıca yarattıklarına bu dünya hayatını ebedî kılmamış, belli bir süre sonra her şeyi yok edip başka bir âlemde yeniden var etmeyi, ölenleri diriltmeyi murat buyurmuştur. İnsan için yaratılış hikmetinin

başında imtihan gelmektedir. İmtihanda başarılı olabilmek için âdeta bir cevap kitabı olarak Kur'an vahyedilmiş, onda insanların akıllarını doğru işletmeleri, iradelerini iyi kullanmaları, doğru yoldan sapmamları için gerekli bilgiler verilmiş, etkili bir üslûpla uyarılar yapılmıştır. Özgürlük içinde aklını iyi kullanarak iman edenler kitaptan yararlanmışlarsa da inkârda ısrar edenler ona ve uyarılarına kulak asmamış, böyle bir tebliğ yapılmamış gibi davranmışlardır.

4 - 6

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا ندْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَا ذَا خَلَقُوا مِنَ
الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ لِيُؤْنِي بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ
هَذَا أَوْ أَثَارَةٍ مِنْ عِلْمٍ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ
يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ وَهُمْ عَنْ
دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ ﴿٥﴾ وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً
وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ﴿٦﴾

Meâli

4. Onlara şöyle de: "Allah'ı bırakıp da kendilerinden medet umduğunuz tanrıları bir düşündünüz mü? Yerden hangi parçayı yarattılar, bana gösterin? Yoksa göklerde onların ortaklığı mı var? Eğer iddianız gerçek ise bana, bundan önce inmiş bir kitap veya bir bilgi kalıntısı getirin." **5.** Allah'ı bırakıp da, yakarmasından habersiz olduğundan kıyamete kadar kendisine cevap veremeyecek olan şeylere ibadet ve dua

eden kimseden daha şaşkın kim vardır? **6.** Kıyamet sonrası insanlar toplanınca taptıkları şeyler kendilerine düşman olacak ve ibadetlerini de inkâr edeceklerdir.

Tefsiri

4. Müşrikler putların yeryüzünde, insan ve eşya üzerinde bazı etkilerinin bulunduğuna inanıyorlardı. Bu inancın temelsiz olduğunu ispat için Kur'an'ın kullandığı mantık şudur: Birinin bir şey üzerinde değiştirici etkisinin bulunabilmesi için onun yaratılış ve oluşuna katkıda bulunmuş olma ön şartı vardır; putlar neyi yarattılar ki, onun üzerinde etkileri bulunsun!

İnsanlar göklerde olup biteni göremedikleri için, putların göklerde de bir etkilerinin bulunmadığı ifade edilirken "varsa gösterin" denilmemiş, yalnızca "etkilerinin olmadığı" düşündürücü bir soru şeklinde ortaya konmuştur.

Bir iddia ya akıl ve ilim delili ile yahut da sağlam rivayetlerle (nakil delili ile) ispat edilir. Müşriklerden, önce akıl delili istenmiş, arkasından da sağlam bir yazılı veya yazısız rivayet talebi ile yetinilmiştir. Ancak her iki talep de iddia sahipleri tarafından karşılanamamıştır.

5-6. Yakarma işiten, gören, bilen, isteneni verme gücü bulunan varlığa yapılırsa anlamlı olur. Putlar bunlardan mahrumdur, yalvaranların farkında bile değildir, kıyamete kadar da cevap veremeyeceklerdir. Bütün bunlara rağmen putlara yalvarıp yakaranların şaşkınlıkları apaçık ortadadır. Kıyamet gününde Allah, kendinden başka tapma konusu edinilen varlıklarla onlara tapanları bir araya getirecek, taraflar birbirinden nefret edecekler, tapılanlar Allah'a sığınarak kendilerini savunacak ve gerçekte müşriklerin kendilerine tapmadıklarını da açıklayacaklardır (Yûnus 10/29; Furkan 25/18; Kasas 28/63)

7 - 12

وَإِذَا تُنَادَىٰ عَلَيْهِمْ أَيُّهَا بَنِيَّاتٍ قَالُوا الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَٰذَا

سَحْرٌ مُبِينٌ ۝۷ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ لِي
 مِنْ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ
 وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝۸ قُلْ مَا كُنْتُ بِدْعًا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا
 آدْرِي مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا يَكُمُ أَتَابِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا
 نَذِيرٌ مُبِينٌ ۝۹ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ
 شَاهِدٌ مِنْ بَنِي إِسْرَءِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَأَمْ نَاسْتَكْبِرُتُمْ أَنْ اللَّهُ لَا يَهْدِيَ
 الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝۱۰ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانَ
 خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا
 أَفْكٌ قَدِيمٌ ۝۱۱ وَمَنْ قَبْلَهُ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً وَهَذَا كِتَابٌ
 مُصَدِّقٌ لِسَانًا عَرَبِيًّا لِنُذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ لِلْحُسَيْنِ ۝۱۲

Meâli

7. Gerçek kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler, onlara apaçık âyetlerimiz okunduğu zaman, "Bu açık bir sihirdir" dediler. 8. Yoksa "O'nu Allah adına uyduruyor" mu diyorlar? Şöyle de: "Onu uydurmuş olsaydım, Allah'a karşı beni korumaya asla gücünüz yetmezdi. İçine gömüldüğünüz iftira batağını O daha iyi bilmektedir. Sizinle benim aramda şahit olarak O yeter. Çokça bağışlayan, rahmetini esirgeme-yen O'dur." 9. Yine de ki: "Ben peygamberler arasında benzeri ol-

mayan biri değilim, bana ve size ne yapılacağını da bilemem, ancak bana vahyedilene uyarım. Ben yalnızca açık bir uyarıcıyım.” **10.** Ve de ki: “Siz inkâr ederken İsrâiloğulları’ndan bir tanığın onun benzerine tanık olduğunu ifade ettiği, bunun üzerine siz büyüklenirken onun iman ettiği kitap ya gerçekten Allah katından gelmişse! Hiç düşündünüz mü? Şüphe yok ki Allah, hakka karşı cephe alanları doğru yola iletmez.”

11. İnkâr edenler inananlara şöyle dediler: “Eğer bu iyi bir şey olsaydı, bizi bırakıp da onlara gelmezdi!” Onunla doğru yolu bulamadıkları için, “Bu eski bir yalandır” demeye devam edeceklerdir. **12.** Oysa bundan önce de bir rehber ve rahmet olarak Mûsâ’nın kitabı gelmişti. Bu ise önceki kitapları onaylayan, haksızları uyarmak için ve iyi yolda olanlara müjde olarak Arap diliyle gelmiş bir kitaptır.

Tefsiri

7-8. Kur’an’a muhatap olanlar onun olağanüstü bir metin olduğunu gördüler ve anladılar. Ancak içinde bulundukları ve yararlandıkları konum sebebiyle gerçeği inkâr ettiler, olağanüstülüğü ise sihir diyerek geçiştirmeye çalıştılar. Eğer sihir iddiası doğru olsaydı, Hz. Peygamber’in Kur’an’ı kendisi uydurup Allah’a aitmiş gibi göstermesi gerekirdi. Bu durumda nelerin olacağı konusuyla ilgili âyetlerde yer alan açıklama (bk. Hâkka 69/44-47), yalancı peygamberleri bekleyen acı âkıbeti de haber vermektedir.

9. Burada peygamberliğin başlıca özellikleri şöyle sıralanıyor: **a)** Bütün peygamberler temel özellikler bakımından birbirine benzerler. Daha önce bir peygamberi tanımış ve ona inanmış olanların sonra gelen hak peygambere inanmasında güçlük olmamalıdır. **b)** Peygamberler de dahil olmak üzere Allah’tan başka hiçbir varlık –istisnâî durumlarda Allah bildirmediğçe– gaybı bilmez; gelecekte olacaklar da gayba dahildir, nitekim Hz. Peygamber bunu bilmediğini açıkça ifade etmektedir. **c)** Peygamberlerin özel bilgi kaynakları vahiydir. Vahiy diğer inananlar gibi peygamberler için de bağlayıcıdır; ona uymak, uygun davranmak mecburiyeti vardır. **d)** Allah’tan emir alarak insanları dinî hayatları bakımından uyarma, dünyada yaptıklarının âhirette nasıl karşılık bulacağını bildirme görevi peygamberlere aittir, onlardan başka –bu mâna-

da— uyarıcı yoktur, âlimler ve eğitimciler bu görevi peygambere tabi olarak yerine getirirler.

“b” şikkında ifade edilen husus tefsirciler arasında tartışılmıştır. Bazıları, “Onun bilmediği dünyada olacaktıdır, âhirette kimlerin başına nelerin geleceğini bilir” demişlerdir. Bize göre bu bilgi de şahıs şahıs değil, geneldir, iman ve amellerin sonuçlarıyla ilgilidir. Dünyada olsun âhirette olsun onun bildiği münferit, özel, belli olaylar ve olacaklar, istisnaî olarak ve belli hikmetler çerçevesinde Allah’ın bildirmesi, vahyetmesiyle bilinmiştir. Buhârî’nin aktardığı şu bilgi de bu anlayışı açıkça desteklemektedir: Medine’ye hicret eden müminler, oranın yerlilerine misafir edilmeleri için dağıtılmış, Osman b. Ma’zûn isimli sahâbî de misafir kaldığı evde hastalanmış ve âhirete göçmüştü. Cenaze kefenlenmiş halde iken Hz. Peygamber eve gelmiş, evin hanımı ona ölü hakkındaki kanaat ve duygularını şöyle ifade etmişti: “Allah’ın rahmeti üzerine olsun ey Osman! Sana tanıklık ederim ki, Allah’ın ikram ve ihsanına nâil oldun.” Peygamberimiz hanıma, “Ona Allah’ın ihsanda bulunduğunu nereden biliyorsun?” diye sorunca kadın kendine geldi, “Bilmiyorum ey Allah’ın Resulü” dedi. Peygamberimiz de şöyle buyurdu: “O, rabbinden gelen şüphe götürmez gerçeğe karşı karşıyadır, ben onun için hayır umuyorum. Yemin ederim ki ben Allah’ın elçisi olduğum halde hakkımda ne yapılacağını bilmiyorum.” Kadın da ekledi: “Vallahi ben de bundan sonra hiçbir kimseyi (‘Onun günahı yoktur, makamı cennettir’ diyerek) tezkiye etmem” (Buhârî, “Cenâiz”, 3).

10-12. Sürenin ana konusu Kur’an’ın Allah kelâmı, Muhammed aleyhisselâmın da gerçek peygamber olduğunu ispat etmektir. Bu maksatla sıralanan deliller ve ikna edici tartışma çerçevesinde bu âyetlerde şunlara yer verilmiş olmaktadır:

a) Kur’an’a ve peygambere iman edenler bulunduğuna göre inkârcıların bunda ısrar etmek yerine bir de “Ya gerçek ise, Allah’tan gelmiş ise biz ona inanmamakla neleri kaybetmiş olacağız” diye düşünmelerinin akıl kârı olduğu.

b) Kur’an’ın Allah’tan geldiği ve peygamberin doğru söylediği konusunda tanıklık eden, bununla da kalmayıp ona inanan bazı yahudilerin tanıklıklarının dikkate alınması gerektiği. Bu şahidin kim olduğu konu-

sunda çeşitli yorumlar yapılmış, rivayetlere yer verilmiştir. Bu cümleden olarak “Şahit Hz. Mûsâ’dır, Tevrat’da Hz. Peygamber’in geleceğini bildirmiştir”; “Yahudi iken müslüman olan Abdullah b. Selâm’dır”; “Mekke müşriklerinin ticaret için gittikleri Medine’de ve başka yerlerde karşılaştıkları bazı yahudilerdir” diyenler olmuştur. Birinci ihtimal oldukça zayıftır; çünkü bu şahitlik Mekkeliler için ikna edici olmaz. İkinci ihtimal bazı sağlam rivayetlere dayanmakla beraber sûrenin Mekke’de inmiş olması bu yorumu zayıflatmaktadır. Bunu savunanlara göre sûrenin bütünü Mekke’de inmiş olmakla beraber bu âyet daha sonra Medine’de gelmiş ve sûredeki yerine konmuştur (Râzî, XXVIII, 7; Kurtubî, XVI, 181; Şevkânî, V, 23). Bize göre ikinci ve üçüncü ihtimaller birbiri ile çelişmediği için kabul edilebilir niteliktedir.

c) İnkârda ısrar eden Arap müşriklerinin, servet ve saltanatlarına güvenerek Allah’tan gelecek her iyi ve güzel şeyin öncelikle kendilerine gelmesi gerektiği konusundaki değerlendirmelerinin yanlış olduğu; insanların Allah katındaki değerlerinin servet ve saltanata değil, imana, ahlâka ve iyiliklere bağlı olduğu.

d) Araplar’ın yakınlarında olan ve temas halinde bulundukları yahudilerin ellerinde bulunan Tevrat’ı ölçü olarak almalarının uygun olacağı. Hz. Mûsâ ve Tevrat ile Hz. Muhammed ve Kur’an arasında önemli benzerlikler vardır, fark dilde ve şekildedir; içerik ve amaç benzerliği, kaynak birliğinin ve gerçekliğin önemli bir delilidir.

13 – 14

إِنِّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً
بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

Meâli

13. “Rabbimiz Allah’tır” diyen sonra da devamlı bu söze uygun yaşayanlara ne bir korku vardır ne de onlar üzüntü çekeceklerdir.

14. İşte bunlar, yaptıklarının karşılığı olarak içinde devamlı kalmak üzere cennetliklerdir.

Tefsiri

13-14. İman ve amel dinin iki direğidir, bunlara sahip olanların ebedî kalmak üzere cennete girecekleri çeşitli vesilelerle ifade buyurulmuştur. Burada ameli temsil eden istikamet kelimesi, Allah rızasını kazandıran davranışlar mânasındaki amel-i sâlihın itidal ve devam üzere olması demektir. İşte bu mânada istikamete sahip olanlar, davranışlarıyla imanlarına sadık kaldıklarını da ortaya koymuş olmaktadır (İstikamet için bk. Fussilet 41/30).

15 - 20

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا
وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَفَصَّلَهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ
أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَن أَشْكُرَ
نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَن أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ
وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَقَبَلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَتَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ
فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ الصِّدْقَ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ وَالَّذِي

قَالَ لَوْلَا دِيٌّ أَفِي لَكُمَا اتَّعَدْنَا أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ
 مِنْ قَبْلِي وَهَمَا يَسْتَغْنِيَانِ اللَّهَ وَيَلِكُ امْنٌ أَنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا فَيَقُولُ
 مَا هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ
 فِي أُمِّ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿١٨﴾
 وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُوفيَهُمْ أَعْمَالُهُمْ وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أِذَا هَبُتُمْ
 طَبَائِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ
 عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا
 كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

Meâli

15. İnsana, ana ve babasına iyi davranmasını emrettik. Anası onu zahmete katlanarak taşıdı ve zorluk çekerek doğurdu. Karnında taşıması ve süten kesmesinin süresi otuz aydır. Nihayet çocuk olgunluğuna ulaşip kırk yaşına girince şöyle yakarır: "Rabbim! Bana ve ana babama lutfettiğin nimete şükretmeye, razı olacağın işleri yapmaya beni muvaffak kıl. Benden gelecek nesli hayırlı eyle, pişmanlıkla dönüp senin kapına başvurmaktayım ve ben şüphesiz sana boyun eğenlerdenim!"

16. İşte cennetlikler arasında bunların da yaptıklarının güzelini kabul ederiz, kötülüklerini de görmezlikten geliriz. Bu kendilerine yapılagelen gerçek vaattir. **17.** Ana babasına, "Yeter be! Benden önce nice nesiller

gelip geçmiş iken beni yeniden dirilip çıkmakla mı tehdit ediyorsunuz?” diyen kimseye ana babası, Allah’tan yardım dileyerek, “Yazıklar olsun sana! İnadı bırak da imana gel. Kuşkusuz Allah’ın vaadi gerçektir” demekteler. O ise “Bu eskilerin masallarından başka bir şey değil” cevabını vermektedir **18.** İşte kendilerinden önce gelip geçen insan ve cin toplulukları ile birlikte bunlar hakkında Allah’ın azap sözü gerçekleşmiştir. Onlar gerçekten kaybedenlerden olmuşlardır. **19.** Her birinin yaptıklarına göre dereceleri vardır. Allah herkesin yaptığına karşılığını haksızlığa uğratılmaksızın tastamam vermek için böyle yapmıştır. **20.** İnkâr edenler ateşin başına getirilince, “Size ait iyi ve güzel şeyleri dünya hayatınızda tükettiniz ve onlardan yararlandınız, şimdi ise yeryüzünde haksız olarak büyüklük taslamanıza ve yoldan çıkmanıza karşılık olarak aşağılayıcı cezayı çekeceksiniz!” denilecektir.

Tefsiri

15-16. Peygamberlere inananlar ve onların yolundan gidenler ile inkâr, isyan ve onlara eziyet edenlerin durumu, ana babalar ile çocukları arasındaki ilişkiyi hatırlatıyor. Bu sebeple 15-20. âyetlerde o konuya geçilmiş; ana babaların nice eziyetler çekerek dünyaya getirip büyüttükleri, kendilerine ümit bağladıkları çocuklarının da birbirine benzemediği, kimileri itaat edip iyi davranırken bazılarının da hayırsız çıktığı hatırlanmış, hem Peygamber efendimiz hem de müminler teselli edilmiştir.

Bakara sûresinin 233. âyetinde, tam emzirme süresinin iki yıl olduğu ifade edilmişti. Burada ise rahimde taşıma müddeti ile emzirme süresi toplamının otuz ay olduğu zikredilmektedir. Otuz aydan iki yıl çıkarılınca geriye altı ay kalır; bundan da asgarî hamilelik süresinin altı ay olacağı sonucuna ulaşılır. Hz. Osman halife iken, evlendikten altı ay sonra çocuk doğuran bir kadına zina cezası istenmiş, halife de bunu uygulamaya meyletmişti. Ancak Hz. Ali yukarıdaki hesap ve yoruma dayanarak, altı ay içinde çocuk doğurmanın mümkün olduğunu, kadına zina isnadının delilinin bulunmadığını savundu ve kadın berat etti (Kurtubî, XVI, 188).

17-18. Ana babaların çocuk eğitimi, çocuğun kimlik ve kişilik kazanması konusunda önemli rolleri ve etkileri vardır. İstisnaları bulunmakla bera-

ber ebeveynler, çocuklarının da kendileri gibi inanmalarını ister, bunun için çaba gösterirler. 17. âyet bu genel çerçeve içinde inanan ebeveyn ile inkâr eden bir evlât arasındaki tartışmayı tasvir ediyor. Hz. Ebû Bekir'in oğlu Abdurrahman, önce inanmaz iken sonra inanmış ve iyi bir insan olmuştur, Zeccâc gibi bazı tefsirciler âyetin bu olay üzerine geldiğini ileri sürmüşlerse de –burada örnek verilen evlat ve benzerlerinin cehennemlik oldukları âyetle ifade edildiği için– bu yorum haklı olarak genellikle kabul görmemiştir. Muâviye'nin Medine valiliğine getirdiği Mervân b. Hakem, onun emri gereğince halkı Yezîd'in veliahtlığı için biat etmeye zorluyordu. Abdurrahman, "Bu Herakliyüs usulüdür, siz bunu mu getiriyorsunuz?" diyerek biata itiraz etti. Mervân, açıklamakta olduğumuz âyeti kastederek, "İşte bu âyet senin için gönderildi" dedi ve Abdurrahman'ın tutuklanmasını emretti. Abdurrahman kardeşi Hz. Âişe'nin evine sığınarak kurtuldu. Hz. Âişe, Mervân'ın hakaret ve iddiasını reddederek, "Bizim hakkımızda gelen âyet bu değil, benim beratımla ilgili olan âyet-tir" dedi (İbn Kesîr, VII, 266-267; Buhârî, "Tefsîr", 46/1).

İleride, 29-33. âyetlerde cinlerin de Kur'an'ı dinledikleri, bir kısmının ona inandığı açıklanacaktır. 18. âyetle hem bir gerçeği bildirmek hem de cinlerle ilgili bilgi edinmeye teşvik için "inkâr eden insanlarla beraber cinlerin de cezalarını çecekleri" zikredilmektedir.

19. İyiler de kötüler de tek dereceli değildir; iyiliğin ve kötülüğün hem nicelik hem de niteliğine göre sahipleri derecelendirilmiş, ceza ve ödülleri de bu derecelere göre verilmiştir ve verilecektir. Böylece hiçbir kim-senin zerre kadar hakkı zayı edilmemiş, her şey karşılığını bulmuştur.

20. Dünyada kendilerine servet, yetki ve iktidar verilenler bunların hakkını verir, kendilerinin olduğu kadar başkalarının da iyilik ve mutluluğu için gayret gösterirlerse şüphesiz büyük mükâfatlara nâil olacaklardır. Aksini yapar, bu nimetleri, insanların peşinde koştuğu güzellikleri bencilce kullanır, hakka ve hukuka riayet etmez, ebedî hayata da gerekli payı ayırmazlarsa âhirete elleri boş olarak giderler. Bütün güzellikler ve imkânlar dünyada ve dünya için harcanmış, kullanılmış ve tüketilmiştir. Burada dünya yoksulları zengin olurken, onlar yoksul hale gelmişlerdir; dünyada ezilenler, zulme uğrayanlar güçlü hale gelirken,

zalimler güçsüz ve zelil bir duruma düşmüşlerdir. Meleklerin onlara ifade ettikleri işte bu gerçektir.

21 - 28

وَأَذْكُرْ أَكْعَادُ إِذْ أَنْذَرْتَهُمْ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ
النُّذُرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾ قَالُوا اجْعَلْنَا لِنِافِكَ
عَنْ إِلَهِنَا فَإِنَّا بِنِعْمَتِكَ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ
عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِكُمْ قَوْمًا تَجْمَلُونَ ﴿٢٣﴾
فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُطِيرٌ
بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تَدْمِرُ كُلَّ
شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَاكِينُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي
الْقَوْمَ الْجَاحِلِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَكَّا هُمْ فِيمَا إِنْ مَكَكَّا كُفِيَهِ وَجَعَلْنَا
لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَافِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا

أَبْصَارُهُمْ وَلَا أْفَعِدْتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَمْجِدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٢١﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا خَوْلَكُمْ
مِنَ الْقُرَىٰ وَصَرَفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٢﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمْ
الَّذِينَ آتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا آلِهَةً بَلَّضُوا عَنْهُمْ وَذَلِكِ
فَكَفَّهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٣﴾

Meâli

21. Âd kavminin kardeşini (Hûd) hatırla. Hani o, kum tepelerinin arasında kavmini –ondan önce ve sonra da bu kabilden uyarılar olmuştur– şöyle uyarmıştı: “Allah’tan başkasına kulluk etmeyin. Ben size gelecek büyük bir günün azabından gerçekten korkuyorum!” **22.** “Sen bizi ilâhlarımızdan uzaklaştırmak için mi geldin? Doğru söylüyorsan tehdidini hemen gerçekleştir!” dediler. **23.** O da, “Bu bilgi ancak Allah katındadır; size bildirmek üzere gönderildiğim mesajı ulaştırıyorum, fakat sizi cehalette direnen bir topluluk olarak görüyorum” cevabını verdi. **24-25.** Felâketi vadilerine yönelmiş, ufku kaplayan bir bulut olarak görünce, “İşte bize yağmur getirecek bir bulut” dediler. Hayır o, hemen gelmesini istediğiniz ceza; içinde acılı azap bulunan, rabbinin emri ile her şeyi silip süpüren bir rüzgâr! Sonunda sadece evlerinin kalıntılarının görüldüğü bir hale geldiler. Günaha batıp kalmış bir topluluğu işte böyle cezalandırırız. **26.** Onlara, size vermediğimiz yerler ve imkânlar verdik; kendilerini kulak, göz ve kalplerle donattık. Onlara kulakları da gözleri de kalpleri de hiçbir fayda sağlamadı. Çünkü onlar Allah’ın âyetlerini inkâr ediyorlardı. Alaya aldıkları şeyler kendilerini kuşatıverdi! **27.** Çevrenizdeki nice şehirleri helâk ettik,

belki dönerler diye uyarıcı işaretler de vermiştik. **28.** Allah’tan başka, O’na yaklaştırsın diye edindikleri tanrılar kendilerine yardım etselerdi ya! Aksine onları bırakıp kayboldular. Bunlar kendi düzmecelerinden ve sürdürdükleri asılsız iddialardan ibarettir.

Tefsiri

21-25. İncanın en önemli üç unsuru tevhid, nübüvvet ve âhirettir. Bütün hak dinlerde bu üç unsur üzerinde önemle durulmuş, insanların bir tek Allah’a iman ve kulluk etmeleri, gönderdiği peygamberin yolundan gitmeleri ve öldükten sonra dirileceklerine, hesap vereceklerine inanarak yaşamaları istenmiştir. Bu sûrenin de temel konuları arasında bunlar vardır. Hz. Peygamber’in muhatabı olan Arap müşrikleri bu üç inanç unsuru karşısında direndikçe hem onları ikna etmek hem de peygamberi ve müminleri rahatlatmak için aynı şekilde davranan geçmiş ümmetlerden örnekler verilmiş, onların peygamberleriyle tartışmaları, ileri sürdükleri deliller, peygamberlerin mukabil davranışları ve ortaya koydukları kanıtlar anlatılmıştır. Burada açık örnek Âd kavmi ile “onların kardeşi” şeklinde ifade edilen Hûd aleyhisselâm, kapalı örnek ise 27. âyette zikredilen, o bölgede yaşamış diğer kavimler, ümmetler ve peygamberlerdir. Hz. Nûh’tan sonra kendilerine peygamber gönderilen ilk Arap topluluğu Âd olduğu için burada açık örnek olarak onlar seçilmiştir.

“Âd’ın kardeşi”nden maksat o kavimden gelen, soy olarak o kavme mensup bulunan kimsedir ki, burada Hûd peygamber kastedilmektedir (Hûd ve Âd hakkında bilgi için bk. A’râf 7/65-72).

26. İnsanlara verilen duyu organları ve akıl yoluyla elde edilen bilgilerin duyu üstü konular bakımından yorumlanması, değerlendirilmesi ve bunlardan sonuçlar çıkarılması hususunda incanın belirleyici bir etkisi vardır. İnanmayanlar, kendilerinde ve çevrelerinde gördükleri iman işaretlerini, insanı Allah’ın varlık ve birliğine götüren bilgileri, inananlara göre farklı yorumladıkları için inkârlarında ısrar etmekte, bu bakımdan duyu organları ve akılları, ebedî kurtuluşları açısından bir işe yaramamaktadır.

29 - 31

وَإِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ
 قَالُوا أَنصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾
 قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كَذِبًا أُتِّلَ مِن بَعْدِ مُوسَىٰ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَا قَوْمَنَا
 أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُم مِّن
 عَذَابِ آلِيمٍ ﴿٣١﴾

Meâli

29. Bir zamanlar cin topluluğundan bir grubu, Kur'an'ı dinlemek üzere sana doğru yönlendirmiştik. Yanına geldiklerinde "Susup dinleyin!" dediler, okuma sona erince de uyarıcılar olarak kendi topluluklarına döndüler. **30.** "Ey halkımız" dediler, "Biz Mûsâ'dan sonra indirilmiş, kendinden öncekileri onaylayan, gerçeğe ve doğru yola kılavuzluk eden bir kitap dinledik. **31.** Ey halkımız! Allah'ın davetçisine uyun ve ona iman edin ki, Allah günahlarınızı bağışlasın ve sizi acılı azaptan korusun."

Tefsiri

29-31. Cinlerin Hz. Peygamber'i dinlemeleri ve ona iman ederek kendi topluluklarını da uyararak üzere harekete geçmeleri, inkârda direnen müşriklerin ibret ve örnek almaları amacına yöneliktir (cinlerin mahiyet ve sıfatları konusunda bk. Bakara 2/275; En'âm 6/100; Cin 72/1-3).

Peygamber efendimizin Kur'an'ı dinlemek üzere cinleri davet edip etmediği, bu sırada cinleri görüp görmediği konusunda farklı rivayetler vardır (Kurtubî, XVI, 204 vd.). İbn Kesîr (VII, 272-275), her iki iddianın da sağlam rivayetleri bulunduğunu göz önüne alarak şöyle bir yorum yapmıştır: Hz. Peygamber ile cinlerin bir araya gelmeleri birden fazla olmuş, birincisinde onlar dinlemiş, o görmemiş, diğerlerinde ise Peygamber efendimiz davet etmiş, onları görmüş ve konuşmuş, en azından bir görüşmede İbn Mes'ûd da bulunmuş, fakat uzakta bulunduğu için konuşulanları işitmemiştir (ayrıca bk. Buhârî, "Ezân", 105, "Menâkıbü'l-ensâr", 32; Müslim, "Salât", 149-153). 29. âyet, Allah'ın yönlendirmesi ile dinleme arzusunun cinlerden geldiğini ifade etmektedir. Yine bu âyetler grubu, cinlerin de inançları ve dinleri bulunduğu, inanç ve amellerine göre karşılık göreceklerine delalet etmektedir.

Tevrat ile Kur'an arasında Zebûr ve İncil de gelmiş olduğu halde cinlerin bunlardan söz etmemeleri, Tevrat'ın iman, ibadet ve muâmelât hükümlerini tam olarak ihtiva etmesi bakımından diğerlerinden farklı ve onların da atıf kaynağı olmasına dayanmaktadır. Bazı tefsirciler cinlerin bu ifadelerinden hareket ederek onların da çeşitli dinlere mensup bulundukları, burada sözü geçen cinlerin yahudi oldukları sonucunu çıkarmışlardır (Kurtubî, 209).

32 - 34

وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ
دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَكُنْ لِيُخْلَقْ مِنْ بَقَاٍدِرٍ عَلَى
أَنْ يَحْيِيَ الْمَوْتَى بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ

كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا
الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾

Meâli

32. Allah'ın davetçisine kulak vermeyenler yeryüzünde O'nu âciz bırakamayacak, O'na karşı bir yar ve yardımcı da bulamayacaklardır; bunlar apaçık bir sapkınlık içindedirler. **33.** Onlar düşünmüyorlar mı, gökleri ve yeri yaratan, bunları yaratma konusunda acze düşmeyen Allah'ın ölüleri diriltmeye gücü yetmez mi? Şüphe yok ki O her şeye kadirdir. **34.** İnkâr edenler ateşe getirilince "Bu gerçek değil miymiş?" denilecek, onlar, "Evet, Rabbimiz hakkı için gerçekmiş" diyecekler, Allah da "İnkâr etmiş olmanız sebebiyle azabı çekin!" buyuracaktır.

Tefsiri

32-34. Sûre Allah ve âhiret inancına davet, insanları bu inanca götüren delilleri açıklama konularını baştan itibaren işlemiştir. Sonunda yine âhiret iman konusuna geçilmekte, kıyas yoluyla bunun mümkün, hatta ilk yaratmadan daha kolay olduğu ispat edilmektedir.

35

فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُوا الْعِزِّ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ
كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً
مِّنْ نَّهَارٍ بَلَاغٌ فَمَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

Meâli

35. Azim ve kararlılık sahibi peygamberlerin sabrettikleri gibi sen de sabret. Onlar için de acele etme. Başlarına geleceği daha önce söylenen şeyleri gördüklerinde sanki gündüzün kısa bir süresini yaşamış gibi olacaklar. Tebliğ konusu işte budur; hiç günaha sapanlardan başkası helâk edilir mi?

Tefsiri

35. Hz. Peygamber ve ahabının, müşriklerin inkâr ve zulümleri karşısında bunalarak bir an önce iman etmelerini, inanmayanların da cezalarını çekmelerini istedikleri olmuştur; Allah Teâlâ zamanın izâfiligini veciz bir şekilde ifade buyurarak müminleri teselli etmekte, bir ömür boyu gecikiyor zannedilen mükâfat ve cezanın, —ezel-ebed çizgisinde bu ömür bir güne bile denk düşmediği için— hiç de gecikmediğini açıklamaktadır.

“Azim ve kararlılık sahibi (ülü’l-azm) peygamberler” kaydı, bazı tefsirciler tarafından, “Peygamberler azim sahibi olanlar ve olmayanlar diye ikiye ayrılır” şeklinde bir anlayışa dayanak kılınmıştır. Bu tefsirciler, peygamberlerin hayat hikâyelerine, mücadelelerine ve Kur’an’da zikredilme yer ve şekillerine bakarak ülü’l-azm peygamberlere ait “Nûh, İbrâhim, Mûsâ, Îsâ, Muhammed” gibi listeler de vermişlerdir. Yorumlarına bizim de katıldığımız diğer tefsirciler ise buradaki ifadenin böyle bir anlam çıkarmamış, “Bütün peygamberler azim ve kararlılık sahibidir, Hz. Muhammed de onlar gibi azimli ve sabırlı olmaya çağırılmış, bir mânada Allah tarafından ona da bu nitelikler bahşedilmiştir” demişlerdir (Kurtubî, XVI, 212-213; Râzî, XXVIII, 35).

47 (95)

Muhammed Sûresi

Medine, 38

Nüzûlü

Sûre Medine’de, Bedir Savaşı’ndan sonra ve muhtemelen Uhud Savaşı esnasında, Hadîd sûresinin peşinden nâzil olmuştur. Mekke’de indiğini söyleyenler, İbn Abbas’ın, 13. âyeti kastederek “Mekke’de, Hz. Peygamber oradan keder içinde ayrılırken gelmiştir” sözünü genelleştirerek yanlışlardır (Kurtubî, XVI, 216; İbn Âşûr, XXVI, 71). Bu ayrılıştan maksat hicret ise, yalnızca 13. âyet Mekke’de inmiş demektir, Vedâ hac-cındaki ayrılış kastediliyorsa, o da Medine’de inenlere dahildir.

Adı

Sûrenin meşhur adı Muhammed’dir. Peygamber efendimizin adı Âl-i İmrân sûresinde de geçmekle beraber (3/144) bu sûre ondan önce geldiği ve 2. âyetinde ismine yer verildiği için onun adını almıştır. Ana konularından biri savaş olduğu, müminleri Allah yolunda savaşa teşvik eden âyetlere yer verildiği ve 20. âyetinde, “savaş” anlamındaki *kutâl* kelimesi geçtiği için sûre bu isimle de anılmıştır.

Konusu

Temel konusu, savaş belâsından kurtulmak ve barışı devamlı kılabilmek için, barış düşmanlarının savaş gücünü yok edinceye kadar onlarla savaşmaya teşviktir. Bu temel konu çerçevesinde şu hususlara da temas edilmiştir:

1. İman edenler ile etmeyenlerin yapıp ettiklerinin, dünya ve âhiret hayatında işe yaraması ve Allah katındaki değer bakımından karşılaştırılması.
2. Allah'ın yardımı, ödüllendirmesi ve doğru düşünmeye muvaffak kılması bakımından iman edenler ile etmeyenlerin farkları.
3. Münafıkların tipik davranışları.
4. Dünya ve âhiret nimetlerinin karşılaştırılması.
5. Dünya hayatının imtihan hikmeti ile bağlantısı.

1 - 3

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ❶
 وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ
 الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ❷
 ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا
 الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَالَهُمْ ❸

Meâli

Rahmân ve rahîm olan Allah'ın adıyla... **1.** İnkâr yolunu seçip Allah yoluna da engel koyanların yapıp ettiklerini O boşa çıkarmıştır. **2.** İman edip salih ameller işleyenlerin ve rablerinden gelmiş bir gerçek olarak Muhammed'e indirilene inananların ise günahlarını affetmiş, durumlarını düzeltmiştir. **3.** Bunun da sebebi şudur ki; inkâr edenler

boş şeylerin peşine düşmüşlerdir, iman edenlerse rablerinden gelen gerçeğe uymuşlardır. Allah insanlara kendilerinden örnekleri işte böyle vermektedir.

Tefsiri

1-3. Gelecek birkaç âyette daha müminler ile kâfirler, çeşitli yönlerden karşılaştırılmaktadır; buradaki mukayese ise düşünce modelleri ve işlerde başarı bakımından yapılmaktadır. İnsanlar düşünürken fitrî düşünme yetenekleri yanında ön yargılar, inançlar ve kabullerden de yararlanırlar. Allah'ı, peygamberi ve âhireti inkâr edenlerin, düşüncede ve pratikte her şeyi yerli yerine koymaları mümkün değildir. Ömürlerini uğrunda harcadıkları şeyler fânîdir, değerleri izâfidir, hedefleri güdük-tür; yaratılış amacı ve ebedî hayat göz önüne alındığında, geçici başarıları aslında başarısızlıktır.

4 - 12

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْنَتُمُوهُمْ
فَشَدُّوا النُّوْثَاقُ فَمَا مَانًا بَعْدُ وَمَا فِدَاءٌ حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ
أَوْزَارَهَا ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ وَلَٰكِنْ لِّيَبْلُوَ
بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالُهُمْ
سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ۖ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَفَتْهَا لَهُمْ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ
أَقْدَامَكُمْ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسَا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالُهُمْ

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاحْبَطَ اَعْمَالَهُمْ ﴿٩﴾ اَفَلَمْ
 يَسِيرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ
 دَمَّرَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِيْنَ اَمْثَالُهَا ﴿١٠﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّا اللّٰهُ مَوْلٰى
 الَّذِيْنَ اٰمَنُوا وَاَنَّ الْكَافِرِيْنَ لَا مَوْلٰى لَهُمْ ﴿١١﴾ اِنَّا اللّٰهُ يَدْخُلُ الَّذِيْنَ
 اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِىْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ وَالَّذِيْنَ
 كَفَرُوا يَتَمَتَّعُوْنَ وَيَاْكُلُوْنَ كَمَا تَاْكُلُ الْاَنْعَامُ وَالنّٰارُ مَشْوٰى
 لَهُمْ ﴿١٢﴾

Meâli

4. Kâfirlerle savaşa girdiğinizde hemen öldürücü darbeyi vurunuz, nihayet onları çokertince esirleri sağlam bağlayınız. Sonra ya karşılıksız bırakırsınız yahut bedel alarak; ta ki savaş ağır yüklerini indirsin (sona ersin). İşte böyle; Allah dileseydi, onları bizzat cezalandırırdı, fakat sizleri birbirinizle denemek istiyor. Allah, yolunda öldürülenlerin amellerini asla boşa çıkarmayacaktır. **5.** (Dünyada) onlara doğru yolu gösterecek, durumlarını düzeltecektir. **6.** (Âhirette ise) kendilerine tanıttığı cennete sokacaktır. **7.** Ey iman edenler! Allah'a yardım ederseniz O da size yardım eder ve ayaklarınızı sağlam bastırır. **8.** İnkâr edenlere gelince onların sonu felâkettir, amellerini de Allah boşa çıkarmıştır. **9.** Bu onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmaması sebebiyledir. Allah da onların yaptıklarını sonuçsuz kılmıştır. **10.** Yeryüzünde dolaşıp da kendilerinden öncekilerin sonlarının nasıl olduğunu görmediler mi?

Allah onların köklerini kazıdı, bu kâfirleri de benzer sonuçlar beklemektedir. **11.** Bu, iman edenlerin yar ve yardımcılarının Allah olması-nın, kâfirlerin ise böyle bir yardımcılarının bulunmamasının sonucudur.

12. Şüphe yok ki Allah, iman eden ve güzel şeyler yapanları, zeminde ırmaklar akan cennetlere sokacaktır. İnkâr edenlere gelince on-lar da nimetlerden yararlanırlar, tıpkı hayvanlar gibi yiyip içerler; ebedî kalacakları yer ise cehennemdir.

Tefsiri

4. Enfâl sûresinde (8/67) düşmana öldürücü darbeyi vurup savaş güç-lerini çökertmedikçe ganimet ve *esir* alma gibi şeylerle meşgul olunma-ması emredilmişti. Bu âyet aynı hükmü teyit ettikten sonra esirlere nasıl muamele edileceğini açıklıyor.

“Esirleri sağlam bağlamak”tan maksat kaçmamaları için gerekli ted-biri almaktır. Bundan sonra onlara ne yapılacağı konusunda yetkililere iki seçenek gösterilmektedir: Ya bedelsiz, bir lutuf olarak salıvermek ya da bir müslüman esir ile değiştirmek, salmaya karşılık maddî menfaat sağ-lamak, bu mânada bir bedel karşılığında serbest bırakmak. Âyette esir-lere yapılacak başka bir muameleden söz edilmiyor. Bu sebeple büyük hukukçulardan Atâ ve Hasan-ı Basrî, “Esirin öldürülmesi câiz değildir, devlet başkanına böyle bir yetki verilmemiştir” demişlerdir; biz de bu görüşe katılıyoruz. Müctehidlerin çoğunluğu ise esirlerin öldürülmesi-nin de câiz olduğu kanaatine, âyetin başını (yani kâfirleri öldürün ifa-desini) ve bazı uygulamaları delil gösteriyorlar. Bize göre bu deliller de zayıftır. Âyetin başı savaş hali ile ilgilidir, burada ise savaş bitmiş ve düşman esir alınarak etkisiz hale getirilmiştir, ona ne yapılacağı da açık-ça anlatılmıştır. Örnek gösterilen uygulamalarda bazı esirlerin öldürül-meleri özel sebeplere ve suçlara dayanmaktadır.

Bu noktada tartışılması gereken bir konu da esirlerin köleleştiril-meleridir (istirkak). Hz. Peygamber’in böyle bir uygulaması yoktur. O, esirleri kurtulacakları güne kadar himaye edilmek ve hizmetinden yararlanılmak üzere bazı ailelere vermiş, fakat köleleştirme yapmamış-tır (Seyyid Sâbık, *Fıkhu’s-sünne*, II, 688). Ondan sonra gelen halifeler misilleme yoluyla bu uygulamaya nâdir olarak yer vermişlerdir. Daha

sonra esirlerin köleleştirilmeleri uygulaması –bize göre Kur'an'ın amacından sapılarak– yaygınlaşınca fıkıhçılar bunun meşruiyetini, zayıf temellere dayandırmışlardır. Bu delilleri tenkit etmeden açıklayan İbn Âşûr, “bedelsiz” mânasında olmak üzere “karşılıksız” diye tercüme ettiğimiz *mennen* kelimesinin mânasına köleleştirmenin de girdiğini, çünkü öldürmemenin bir lutuf olduğunu ifade etmektedir (XXVI, 81). Bu delillendirmenin zayıf yönü, esiri öldürmenin câiz olduğunu veri olarak almasıdır. Halbuki bunun tartışmalı olduğunu yukarıda ifade etmiş bulunuyoruz. Ayrıca bir kimseyi köleleştirmeyi “lutuf saymak” için kelimeyi ve kavramı iyice zorlamak gerekir. Bizim anladığımıza göre Kur'an'ın hedefi, insanları köleleştirmek, kölelik için meşru kaynak icat etmek değil, bir sosyal krize yol açmadan zaman içinde köleliğe son vermektir (bu konuda farklı görüşler için bk. Kurtubî, XVI, 219 vd.).

Savaşla ilgili tâlimatın bağlandığı gerekçe, İslâm'ın savaş ve barış hakkındaki temel düşüncesini anlamak bakımından oldukça önemlidir: “Ta ki savaş ağırlıklarını indirsın (sona ersin).” Kur'an, haksız yere cana kıymayı sona erdirmek için öldürenin canına kıyılmasını (kisas) istiyor; aynı şekilde yeryüzünde savaşın sona ermesi; barış, hak ve din özgürlüğünün hâkim olabilmesi için de zalim düşmanla savaşılmasını ve onların savaş güçlerinin çökertilmesini emrediyor.

5-6. Bir önceki âyetin sonu, iki farklı okumaya dayalı olarak iki şekilde anlaşılmıştır. “Allah yolunda savaşanlar” mânasındaki okuma ve anlayışı benimseyenlere göre 5 ve 6. âyetlerde zikredilen ilâhî lutuflar dünya hayatında söz konusudur; Allah onlara doğru yolu gösterecek (hidayet verecek) ve durumlarını düzeltecektir. Bizim tercüme ettiğimiz okumaya göre ise Allah yolunda öldürülenlere doğru yol gösterilmekte ve durumları ıslah edilmektedir. Bunu “cennette yerlerini göstermek ve günahlarını bağışlayarak cennete girecek hale getirmek, huzur ve sükûna kavuşturmak” şeklinde yorumlamak mümkün olmakla beraber bu yorumda lafızlar zorlanmaktadır. Bizim tercih ettiğimiz anlayışta âyet, “öldürülmeden önceki oluşu” ifade etmektedir; yani Allah yolunda öldürülenler daha önce, onların şehid olacaklarını bilen Allah'ın lutfu ile bu kıvama

gelmekte, öldükten sonra da Allah'ın dünyada iken kitabında anlatarak tanıttığı veya oraya girdikten sonra tanıtacağı cennete girmektedirler.

7. Allah'ın yardıma ihtiyacı bulunmadığı kesin olduğuna göre "Allah'a yardım", mecazi olarak "O'nun dinine, peygamberine" yardım demektir. Bu âyet bir ilâhî sünnete (imtihan ve sa'y olarak anılan âdete, kanuna) ışık tutmaktadır: Allah dünya hayatını imtihan için takdir buyurduğundan yardımını da kulun kendisine düşeni yerine getirmiş olmasına, sözlü dua yanında amel ve çabalarıyla fiilî duasını da yapmış bulunmasına bağlamıştır. Kul iyiliğe doğru bir adım atarsa Allah, yardım ve ödül olarak bin adım atmaktadır.

8-12. Nefsânî arzularına göre yaşamak isteyen, özgürlüklerinin din ve ahlâk tarafından da olsa kısıtlanmasına rıza göstermeyenler, bu sınırları getiren, insanı disiplin altına almayı, eğitmeyi ve kâmil kılmayı hedefleyen dine ve dini anlatan ilâhî kitaba, peygambere karşı nefret duyarlar. Bu nefret onların hidayet kaynağından yararlanmalarını engeller; sonuç ise boşa geçirilmiş, fânîye harcanmış, ebedî mutluluk kazancı bakımından iflas ile bitmiş bir hayattır.

13 - 19

وَكَايْنُ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ
أَهْلَكْنَا هُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ۖ أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيْتِهِ مِنْ رَبِّكَ كَمَنْ
زَيْنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ ۖ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ
الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرِ
طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى

وَلَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ كَنْ هُوَ خَالِدٌ
 فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ
 إِلَيْكَ حَتَّى إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِندِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا
 قَالَ أَنْفًا أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾
 وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَاتَّيَمُّهُمْ تَقْوِيَهُمْ ﴿١٧﴾ فَهَلْ يَنْظُرُونَ
 إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّى لَهُمْ إِذَا
 جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾ فَأَعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَسْتَغْفِرُ
 لَذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثُوكُمْ ﴿١٩﴾

Meâli

13. Seni yurdundan çıkmaya mecbur eden beldenden daha güçlü nice beldeler var ki, biz onların halklarını helâk ettik; onlara yardım edecek kimse de yoktu. **14.** Rabbinden gelmiş kesin bir kanıtı dayanan kimse, kötü işi kendine güzel gösterilen ve arzularının peşinde giden kimse gibi olur mu hiç? **15.** Rabbine itaatsizlikten sakınanlara vaad edilen cennetin temsili şudur: İçinde doğal nitelikleri bozulmamış su ırmakları, tadı bozulmamış süt ırmakları, içenlere lezzet veren şarap ırmakları, süzölmüş bal ırmakları bulunan bir bahçe. Onlar için ayrıca orada her meyveden mevcuttur, üstelik rablerinden bir de bağışlama lutfu. Şimdi bunlar, ateşte devamlı kalan, bağırsaklarını parçalayan kaynar su içirilen kimseler gibi olur mu hiç? **16.** İçlerinden sana kulak verenler de var. Nihayet senin huzurundan ayrılınca, bilgi sahiplerine, "Biraz önce

ne söyledi?” diye sorarlar. İşte Allah bunların kalplerini mühürlemiştir, arzularının peşine takılıp gitmektedirler. **17.** Doğru yolu bulanlara gelince Allah onların bu yolda devam etmelerini sağlar ve kendilerine takvâ şuurunu bahşeder. **18.** Onlar (yola gelmek için) kıyamet vaktinin ansızın gelivermesini mi bekliyorlar? Halbuki onun alâmetleri geldi. O gelip çatınca akıllarını başlarına devşirmeleri neye yarar? **19.** Bil ki, Allah’tan başka tanrı yoktur. Kendi günahın için, erkek kadın müminler için Allah’tan af dile. Ne yapacağınızı ve yerinizin neresi olacağını Allah bilir.

Tefsiri

13. Kurtubî’nin sahih olduğunu açıklayarak naklettiği bir rivayete göre Hz. Peygamber Mekke’yi terketmek mecburiyetinde bırakılınca, Sevr mağarasına geldiğinde geriye dönüp Mekke’ye bakarak hüzünlenmiş ve “Ey Mekke! Sen Allah’ın en çok sevdiği, benim de en çok sevdiğim bir şehirsin. Eğer senin müşriklerden oluşan halkın beni çıkarmamış olsalardı, seni asla terketmezdim” demiş, bunun üzerine onu ve ümmetini teselli için bu âyet inmiştir (XVI, 226). Mekke müşriklerinin de âkıbeti Allah’ın dediği gibi olmuş, ileri gelenleri yok edilmişler, güvendikleri güçleri onlara fayda vermemiş, acı sonu engelleyememiştir.

14-15. Hz. Peygamber ve diğer müminler Mekke’den Medine’ye göç ederken her şeylerini kaybetmiş, zarara uğramış, şirk ve inkârda ısrar eden müşrikler ise kazanmış gibi görünüyorlardı. Bu görüntünün geçici ve aldatıcı olduğu, biri dünyaya diğeri âhirete ait iki önemli değer üzerinden yapılan bir mukayese ile anlatılıyor. Dünyada müminlerin değerli kazanımları kesin iman ve bilgidir; bu iman ve bilginin aydınlattığı bir hayat yolunda ilerlemeleridir. Buna karşılık müşriklerin inançları kanıtsız, bilgileri temelsizdir; gece karanlığında el yordamıyla yol bulmaya çalışmaktadırlar. Müminlerin âhiretteki değerli kazançları, âyetle misal verilerek anlatılan cennettir, Allah tarafından bağışlanmaktır, O’nun rızasının tecellisini yaşamaktır. İnkârcıların âhirette elde ettikleri şey ise acılarla dolu cehennemdir.

Cennetin doğrudan kendisini anlatmak, onu dünya hayatına ait kelimeler ve kavramlarla tanıtmak, insan zihninin yapısı bakımından mümkün

değildir. Orası ayrı bir âlem, ayrı bir varlık boyutu, farklı bir mahiyetler bütünüdür. Ama yine de insanları imrendirmek ve özendirmek için bir şekilde anlatılması gerekir. Kur'an'ın âhiret hallerini anlatmak için seçtiği anlatım yolu, insanların en azından kendi yaşadıkları, algıladıkları dünya hallerinden örnekler vererek onların âhiret hakkında kıyaslama yoluyla bir fikre varmalarını sağlamak, bunun için mecazlar kullanmak ve misaller vermektir. Âyette verilen misaller sonuçta cennet hayatının, çeşitli zevklerle dolu, insanın mutluluk içinde yüzeceği bir hayat olduğu noktasına varır.

16-17. Burada mukayese münafıklar ile müminler arasındadır. Münafıklar Hz. Peygamber'in yanında ve yakınında bulunuyor ve onu dinliyorlardı, ama kalplerinde iman bulunmadığı için bu beraberlik ve ondan duydukları şeyler kendilerini rahatsız ediyor, yeri geldikçe alay ederek, olmadık sorular sorarak, problemler çıkararak rahatlamaya çalışıyorlardı. Hem dinleyip hem de başkalarına "O şimdi ne dedi!" diye soru sormak, bir yandan dinlediklerini alaya almak, bir yandan da söyleyeni önemsememektir. Bu tavır ve davranışın sonu kalbin kararması, zihnin şartlanması, doğruyu arama ve bulma kabiliyetinin körleşmesidir. Müminler ise peygamberlerini dinleyerek onun açıklamalarından yararlanmakta, akıllarını düzgün çalıştırmakta, doğru yolda ilerlemeye devam ederken davranışlarında Allah'a itaati merkeze almaktadırlar.

18. Hz. Peygamber'in şahsiyeti, ahlâkı, tebliğ ettiği Kur'an'daki ikna edici deliller ve kıyamet alâmetleri, aklını iyi kullanan kimselerin imana gelmeleri için yeterli etkenler ve delillerdir. Ancak inkârâ saplanıp kalanlar bir türlü iman etmemekte, âdeta kıyameti beklemektedirler. Kıyamet kopunca iman etmenin de, ibret almanın da faydası yoktur, o zaman artık imtihan bitmiş, cevaplar açıklanmış olmaktadır.

Kıyamet alâmetleri, kıyametin yaklaştığını gösteren olaylar ve oluşlardır. İman konularını içeren kaynaklarda, ilgili rivayetlere dayanılarak bu alâmetlerin küçükleri ve büyükleri hakkında geniş bilgiler verilmiştir. Burada "geldiği bildirilen alâmetler" in neler olduğu konusunda çeşitli yorumlar yapılmıştır. Muhammed aleyhisselâm son peygamber, İslâm da son dindir. Şu halde gelmiş bulunan en önemli ve obje-

tif alâmetler bunlardır. Hz. Peygamber bir hadislerinde, orta ve işaret parmaklarını birleştirerek, "Benim gönderilmem ile kıyamet birbirine şu iki parmak kadar yakındır" buyurmuşlardır (Buhârî, "Talâk", 25; Müslim, "Cum'a", 43; "Fiten", 135). Tabii buradaki yakınlık izâfî bir yakınlıktır, dünyanın ve insanlığın ömrünün son dilimidir. Bu dilim bütüne nisbetle küçüktür, ama kendisi bizim ölçülerimize göre önemli ölçüde uzun ve büyük olabilir. Cibrîl hadisi diye bilinen hadisin sonunda Peygamber efendimize, "Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sorulduğunda onu bilmediğini ifade etmiş, alâmet olarak şunları zikretmiştir: Savaşların artması, köleliğin yayılması, ayağın baş olması, kırsal bölge insanların kent hayatının lüksüne kapılmaları ve bu konuda yarışa girmeleri (Müslim, "Îmân", 1, 5, 7).

19. Hz. Peygamber'in şahsında insanlara dinin özü olan tevhid kelimesi bir daha hatırlatılmakta ve herkes, kıyamet gelip çatmadan günahlardan tövbe etmeye, Allah'tan af dilemeye davet edilmektedir. Bunu da geciktirmeden yapmak gerekir; çünkü biraz sonra ne yapacağını ve nerede olacağını hiçbir kimse bilemez.

Peygamberler mâsumdurlar; ümmetlerine örnek olacakları için Allah onları günah işlemekten korumuştur, hatalarını da zamanında tashih ederek kalıcı olmasını engellemiştir. İslâm inancının önemli bir ilkesi olan *ismet* (peygamberlerin mâsumluğu), Hz. Peygamber'in günah işlediğini kabul etmemizi engellemektedir. Bu sebeple âyette geçen "Günahının... bağışlanmasını dile!" cümlesini bu inanç esas çerçevesinde anlamlandırmak gerekmektedir. Yapılan yorumlar şöyledir:

1. Sözün muhatabı Hz. Peygamber olmakla beraber asıl hedef ümmettir.
2. Hz. Peygamber tevazu gereği kendi hata ve günahından bahseder ve devamlı Allah'tan af diler olduğu için bu güzel davranışa uygun bir ifade kullanılmıştır.
3. Hz. Peygamber için günah olan veya onun günah saydığı şey, sıradan insanlar için tabii ve mubah olan davranışlardır. Nitekim kendisi şöyle buyurmuştur: "Kalbimin perdelendiği oluyor ve ben günde yüz defa Allah'tan af ve mağfiret diliyorum" (Müslim, "Zikr", 41). Burada "perdelenme" diye çevirdiğimiz kelime, "Allah'ı anma ve hatırd tutma konusundaki kesiklik" olarak açıklanmıştır. Yani Hz. Peygamber

her an Allah şuuru içinde yaşamaktadır, bu şuurda anlık kesintileri günah sayıp onlara da tövbe etmektedir. 4. Tabâtabâî *Mizân* isimli tefsirinde (XVIII, 258, 274) farklı bir yorum yapmış, burada geçen “zenb” kelimesinin günah değil, suç mânasında olduğunu, Mekke müşrikleri nezdinde Hz. Peygamber ve müminler suçlu ve ölüme mahkûm olduklarından bu durumun ortadan kalkması ve onlara karşı kesin bir zafer için rabbine dua etmesi istendiğini ileri sürmüştü, bu süreden sonra gelecek olan Fetih sûresinin başında açıklanan “fetihle zenbin ortadan kaldırılması” arasındaki sebep-sonuç ilişkisini de delil olarak kullanmıştır.

Hiz. Peygamber’den, bütün müminler için Allah’tan af dilemesinin istenmesi, onun şefaat yetkisinin bir delili olarak da değerlendirilmiştir.

20 - 32

وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نَزَّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ
مُحْكَمَةٌ تُوْذِكُ فِيهَا الْقِتَالَ رَأَيْتُمُ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَٰئِكَ طَائِفَةٌ
وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمْتَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ ﴿٢٠﴾
فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا
أَرْحَامَكُمْ ﴿٢١﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى
أَبْصَارَهُمْ ﴿٢٢﴾ فَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرَانَ مَعَ قُلُوبٍ آفَافًا ﴿٢٣﴾
إِنَّا الَّذِينَ أَرْسَلْنَاكَ عَلَىٰ آدَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ

الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمْلَى لَهُمْ ﴿٢٥﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَلَّذِينَ
كَرَهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأُمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾ فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ
وَأَذْبَارُهُمْ ﴿٢٧﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آتَبَعُوا مَا اسْتَخَطَّ اللَّهُ وَكَرَهُوا
رِضْوَانَهُ فَاجْتَبَطُوا عَمَلَهُمْ ﴿٢٨﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
أَن لَّنُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ ﴿٢٩﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ
بِسِيمِهِمْ وَلَنَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبْلُوَ الْخَبَارَ ﴿٣١﴾
إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَنَیْضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُجِطُّ أَعْمَالُهُمْ ﴿٣٢﴾

Meâli

- 20.** İman edenler “Keşke bir sûre inse!” derler. Açık ve kesin hükümlü bir sûre indiğinde ve içinde savaştan söz edildiğinde, kalplerinde çürüklük bulunanların sana, ölüm korkusu yüzünden baygınlık geçirmiş kimseler gibi baktığını görürsün; zaten o da başlarına geldi gelecek!
- 21.** Güzel olan itaattir, makbul sözdür. Durum (savaş emri) kesinlik kazanınca Allah’a karşı sadakat göstereceklerdi, onlar için hayırlı olacaktı.
- 22.** İktidara gelmiş olsanız hemen yeryüzünde kötülük çıkaracak ve yakınlık bağlarını parça parça edecek değil misiniz? **23.** İşte bunları

Allah lânetlemiş, kulaklarını sağır, gözlerini kör etmiştir. **24.** Kur'an'ı okuyup düşünmezler mi? Yoksa kalplerinde kilitler mi var? **25.** Doğru yol kendileri için apaçık hale geldikten sonra ona sırt çevirip dönenlere şeytan bunu güzel göstermiş ve kendilerine yanlış yolda ilerleme cesareti vermiştir. **26.** Bu da onların, Allah'ın gönderdiği vahiyden hoşlanmayanlara, "Bazı hususlarda sizin dediklerinizi yapacağız" demeleri yüzünden olmuştur. Allah onların gizlediklerini bilir. **27.** Melekler yüzlerine ve arkalarına vurarak onların canlarını alırken durumları nasıl olacak bakalım! **28.** Bunun da sebebi, Allah'ı öfkeliendiren şeylerin peşine düşmeleri ve O'nun hoşnut olacağı şeylerden hoşlanmamalarıdır. Bu yüzden Allah da onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. **29.** Yoksa kalplerinde çürüklük bulunanlar, içlerindeki kini Allah'ın asla açığa çıkarmayacağını mı hesapladılar? **30.** İstersek şüphesiz onları sana gösteririz de yüzlerindeki işaretlerden kendilerini tanırırsın. Kuşkusuz konuşma tarzlarından sen onları bileceksin. Allah bütün yaptıklarını zı bilir. **31.** Sizi deneyeceğiz ki, içinizden cihad edenleri, zorluklara göğüs gerenleri ortaya çıkaralım ve sizinle ilgili haberleri de açıklığa kavuşturalım. **32.** Yolun doğrusu kendilerince apaçık anlaşıldığı halde inkârda ısrar edenler, Allah yoluna engel koyanlar ve resule muhalefet bayrağı açanlar asla Allah'a bir zarar veremeyeceklerdir; bu, yaptıklarını da sonuçsuz kılacaktır.

Tefsiri

20-21. Müminler cihadın şeref ve ecrine nâil olmak, düşmanları yenerek müminlerin güvenlik içinde hayatlarını sürdürmelerini sağlamak, müslüman olmayanlara da din hürriyeti getirmek için içtenlikle savaşa izin verilmesini, hatta cihadın farz kılınmasını isterler. Münafıklar da bu isteğe katılmış gibi görünürler. Ancak cihadı farz kılan âyetler gelince münafıkların gerçek yüzleri ortaya çıkar, korkularından bayılmışçasına bakışları donuklaşır. Ama korkunun ecele faydası yoktur, korktuklarının başlarına gelmesi mukadderdir. Bazı tefsirciler 20. âyetin sonu ile 21. âyetin başını birbirine bağlamış ve oluşan cümleye şu mânâyı vermişlerdir: "Onlara yaraşan itaattir, makbul sözdür." Münafıklar görünüşte itaat etmekte ve yadırganmayacak, şüphe çekmeyecek sözler söylemek-

tedirler. İş uygulamaya gelince göründükleri gibi olsalar, söylediklerini yapsalar şüphesiz bu onlar için hayırlı olacaktır.

22-23. Bizim “İktidara gelmiş olsanız...” şeklinde çevirmeyi tercih ettiğimiz kısmı, “küfre döndüğünüzde” şeklinde çevirmek de mümkündür. Her iki mânaya göre de imandan ve ilâhî irşaddan mahrum olanların sosyal, siyasî ve ahlâkî faaliyetlerde başarılı olamayacaklarına, imkânları kötüye kullanacaklarına, tabii ve sosyal düzeni bozacaklarına işaret edilmektedir.

24. *Kalp* kelimesi Kur'an'da “akıl ve sağduyu” mânalarında da kullanılmaktadır. Kur'an insanlara doğru yolu gösteriyor, ancak ondan yararlanabilmek için peşin hükümlerden, kökleşmiş inançlardan, dengeyi bozan kin ve nefret gibi duygulardan kurtularak Kur'an'ı okumak, dinlemek ve üzerinde düşünmek gerekiyor. Kalplerinin üzerinde kilitler bulunan kimselerden maksat, şartlanmışlık ve peşin hükümler yüzünden akıllarını doğru kullanamaz hale gelmiş olanlardır.

25-26. Burada sözü edilen münafıklar, önce iman etmiş iken sonra eski hallerine dönenlerdir. Bunlar ve genellikle münafıklar vahiyden ve onun getirdiği İslâm'dan hoşnut değillerdi. Bu yüzden İslâm düşmanlarıyla iş birliği yapıyor, bazı konularda onlara yardım ediyorlardı (Haşr 59/11); bütün bunların mânevî sebebi de şeytana uymaları, bâtılı hak, çirkini güzel, kötüyü iyi görmeleri idi.

27-28. Kulun vazifesi Allah'ın razı olduğuna razı olmak, O'nun istemediği hal ve davranıştan uzak durmaktır. Açık ve gizli kâfirler ise tam bunun tersini yapmakta, âdeta Allah'a karşı bir muhalefet bayrağı açmaktadırlar. Bu tavır ve amelin dünyadaki sonucu başarısızlık, ölüm anından başlamak üzere âhiretteki sonucu ise rezillik ve azaptır.

29-30. İslâm'ın açık düşmanları duygularını açıkça ortaya koyuyor, gizli düşmanları, yani münafıklar ise durumlarını gizlemeye çalışıyorlardı. Allah bunların kalplerindeki kin ve düşmanlığı birçok vesile ile ortaya çıkardı, zaman içinde pek çoğunun foyası meydana çıktı. Davranışlarını kontrol ederek duygularını gizleyenlerin ise listesi verilmedi, herkes

tarafından kolayca tanınmaları için yüzlerine bir nişan konmadı. Fakat Hz. Peygamber ile birkaç yakını Allah'ın yardımı ile onları hem simalarından hem de konuşma tarzlarından anlar ve tanırlardı.

31. "Haberlerin açıklığa kavuşturulması"ndan maksat, gerçek olup olmadıklarını ortaya çıkarmaktır. Cihad en önemli imtihan aracıdır. Bu imtihanı geçirmeden kendileri hakkında çeşitli haberler yayılan, kanaatler edinilen kimselerin gerçekten böyle olup olmadıkları cihad sayesinde anlaşılmakta, ortaya çıkmaktadır.

32. Münafıklardan sonra, sûrenin başında konu edinilen "açık kâfirler ve düşmanlar" yeniden ele alınmakta, onların bütün çabalarının boşa gideceği, Allah'a, resulüne ve O'nun dinine bir zarar veremeyecekleri bir daha ifade edilmektedir.

33 - 38

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا
 أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَا نُوا
 وَهُمْ كُفَّارُ قُلْنَ غَيْرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلَامِ
 وَأَنْتُمْ لَا عَلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكَكُمْ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا
 الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَهُوَ أَنْ تَوَدَّ مِنْكُمْ أَنْ تَقُولُوا نَحْنُ أَجْرَكُمْ وَلَا
 نَسْأَلُكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾ إِنْ يَسْأَلْكُمْ عَنْهَا فَيُخْفِكُمْ تَخَلُّوا وَخُجِّجْ أَمْوَالَكُمْ
 ﴿٣٧﴾ هَآ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَدْعُونَ لِنُفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَجِلُّ

وَمَنْ يَجْلُ فَانْمَا يَجْلُ عَنْ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ
تَوَلَّوْا يَتَبَدَّلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ ﴿٣٨﴾

Meâli

33. Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, resule itaat edin ve yaptıklarınızı boşa çıkarmayın. **34.** İnkâr eden, Allah yoluna engel koyan, sonra da inkâr halinde ölenler yok mu, işte onları Allah asla bağışlamayacaktır. **35.** Siz üstün durumda iken gevşeklik gösterip barış çağrısı yapmayın! Allah sizinledir, amellerinizin karşılığını asla eksiltmeyecektir. **36.** Dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibarettir. Siz iman eder ve Allah’a itaatsizlikten sakınırsanız, O da hak ettiğiniz karşılığı verecek, sizden servetinizi de istemeyecektir. **37.** Onu sizden istese ve sıkıştırırsaydı, cimrilik ederiniz de böylece Allah gizli zaafılarınızı dışarı çıkarmış olurdu. **38.** (Ey müminler!) İşte siz Allah yolunda harcama yapmaya çağırılıyorsunuz, fakat içinizden bir kısmı cimrilik yapıyor. Halbuki cimrilik yapan ancak kendine karşı cimrilik yapmış olur; Allah zengindir, siz ise yoksulsunuz. Eğer hak çağrısına sırtınızı dönerseniz, Allah sizin yerinize başka bir topluluk getirir; artık onlar sizin gibi olmazlar.

Tefsiri

33. Allah ve resulüne itaat emredildikten sonra, “Yaptıklarınızı boşa gidermeyin” buyrulduğu için bu ikisi arasında bir sebep-sonuç ilişkisi kurulabilir. Buna göre Allah ve resulüne itaat etmeyenlerin iyi sanarak yapıp ettiklerinin boşa gideceği, onlara özellikle ebedî hayatta bir fayda sağlamayacağı anlaşılmaktadır. Son cümle bağımsız olarak alınır ve yorumlanırsa mâna, “Başa kakarak veya iyilikleri silip süpüren kötülükler yaparak amellerinizi heder etmeyin” şeklinde olur.

35. Savaş ve barış konusundaki açıklamalar daha önce geçen ilgili âyetlerin tefsirinde yapılmıştı. Burada müminler barış istemekten menedil-

miyorlar, ancak üstün durumda iken (veya mümin olmak üstün ve şerefli olmayı da ihtiva ettiği için) zaaf ve gevşeklik gösterip düşmandan önce barış istemeleri uygun bulunmuyor, böyle bir davranışın müminleri, “barış, adalet ve din özgürlüğünün hâkim olduğu bir dünya düzenini sağlama” amaçlarına ulaştırmayacağına işaret ediliyor.

36-37. Allah müminlerden itaat istiyor, âhiret saadetinden ibaret olan büyük ödülü de müminlerin servetlerine değil, itaatlerine, mûmine yaraşan hayat tarzına veriyor. İslâm fıtrat dini olduğuna göre onun teklifleri de fıtrata uygun olacaktır. İnsan tabiatında mal sevgisi, servete bağlılık ve onu koruma arzusu vardır. Bu duygu ve arzulara rağmen müminlerden, âhiret saadeti ve Allah rızası için kesin olarak, bağlayıcı bir buyrukla servetlerinin tamamı istenseydi, bu emri yerine getirmede zorlanırlardı, itaatsizlikler olur, beşerî zaafılar kendini gösterirdi. Böyle yapılmadı, farz olan harcamalar ve vergiler dışında kalan ibadet maksatlı harcamalar (sadakalar, bağışlar) kişilerin tercihiyle bırakıldı. Bununla beraber dini, ırkı, bölgesi farklı da olsa bütün insanların yaşama hakkı bulunduğu, bu hakkın gerçekleşebilmesi için de her insanın yaşamak için muhtaç bulunduğu şeyleri elde etmiş olması gerektiği için cebri ödemelerin (zekât, fitre, kefare vb.) temel ihtiyaçları karşılamaması halinde müslümanların, ihtiyaç fazlası mallarından yine ödeme yapmaları –zarûreten– farz olur. “Yardım isteyenlere ve yoksullara mallarından belli bir pay ayırırlardı” meâlindeki âyetle, (Zâriyât 51/19) bir seferde Hz. Peygamber’in, çeşitli malları ve ihtiyaç maddelerini tek tek zikrederek, “Fazlası olan, ihtiyacı olana versin” deyince sahâbenin bu sözden, “ihtiyaç devam ettikçe fazlada haklarının bulunmadığı” sonucunu çıkarmaları da bu zaruret hükmünü desteklemektedir (Müslim, “Lukata”, 18).

38. Önceki âyette müminler, Allah yolunda harcama yapmaya, üstü kapalı olarak teşvik edilmişlerdi, burada ise açıkça ekonomik katkı yoluyla Allah yolunda cihada ve hizmete davet edilmektedirler. Şüphesiz bu davete icâbet edenlerin kendileri kazançlı çıkacaklardır; çünkü savaşta ve barışta Allah rızası için yapılan harcamalar topluluğun bağımsızlığını, güvenliğini ve sosyal düzenin korunmasını sağlayacaktır; buna da Allah’ın değil, insanların ihtiyacı vardır. Bu harcamaların yapıl-

maması halinde zaten o topluluğun ayakta durması, varlığını koruması mümkün olmayacak, Allah'ın kanunu hükmünü icra edecek; korkaklar, cimriler, tembeller servetleriyle beraber yıkılıp gidecekler, onların yerini Allah'ın beka kanunu uyarınca yaşayanlar alacaktır.